Tämä asiakirja on ainoastaan dokumentointitarkoituksiin. Toimielimet eivät vastaa sen sisällöstä.

►**B**

ENSIMMÄINEN NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 24 päivänä heinäkuuta 1973,

muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta

(73/239/ETY)

(EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3)

Muutettu:

		virallinen lehti		
		N:o	sivu	päivämäärä
►**M1**	Neuvoston direktiivi 76/580/ETY, annettu 29 päivänä kesäkuuta 1976	L 189	13	13.7.1976
►**M2**	Neuvoston direktiivi 84/641/ETY, annettu 10 päivänä joulukuuta 1984	L 339	21	27.12.1984
►**M3**	Neuvoston direktiivi 87/343/ETY, annettu 22 päivänä kesäkuuta 1987	L 185	72	4.7.1987
►**M4**	Neuvoston direktiivi 87/344/ETY, annettu 22 päivänä kesäkuuta 1987	L 185	77	4.7.1987
►**M5**	Toinen neuvoston direktiivi 88/357/ETY, annettu 22 päivänä kesäkuuta 1988	L 172	1	4.7.1988
►**M6**	Neuvoston direktiivi 90/618/ETY, annettu 8 päivänä marraskuuta 1990	L 330	44	29.11.1990
►**M7**	Neuvoston direktiivi 92/49/ETY, annettu 18 päivänä kesäkuuta 1992	L 228	1	11.8.1992
►**M8**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/26/EY, annettu 29 päivänä kesäkuuta 1995	L 168	7	18.7.1995
►**M9**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/26/EY, annettu 16 päivänä toukokuuta 2000	L 181	65	20.7.2000
►**M10**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/13/EY, annettu 5 päivänä maaliskuuta 2002	L 77	17	20.3.2002
►**M11**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/87/EY, annettu 16 päivänä joulukuuta 2002	L 35	1	11.2.2003
►**M12**	Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/1/EY, annettu 9 päivänä maaliskuuta 2005	L 79	9	24.3.2005

Muutettu:

►**A1**	Itävallan, Suomen ja Ruotsin liittymisasiakirja	C 241	21	29.8.1994
	(mukautettu neuvoston päätöksellä 95/1/EY, Euratom, EHTY)	L 1	1	1.1.1995
►**A2**	Kreikan liittymisasiakirja	L 291	17	19.11.1979
►**A3**	Espanjan ja Portugalin liittymisasiakirja	L 302	23	15.11.1985
►**A4**	Asiakirja Tšekin tasavallan, Viron tasavallan, Kyproksen tasavallan, Latvian tasavallan, Liettuan tasavallan, Unkarin tasavallan, Maltan tasavallan, Puolan tasavallan, Slovenian tasavallan ja Slovakian tasavallan liittymisehdoista ja niiden sopimusten mukautuksista, joihin Euroopan unioni perustuu	L 236	33	23.9.2003

Huom. Tämä konsolidoitu versio viittaa Euroopan laskentayksikköön ja/tai ecuun. Nämä viittaukset tulee ymmärtää 1 päivästä tammikuuta 1999 lähtien viittauksena euroon — neuvoston asetus (ETY) N:o 3308/80 (EYVL L 345, 20.12.1980, s. 1) ja neuvoston asetus (EY) N:o 1103/97 (EYVL L 162, 19.6.1997, s. 1).

▼B

ENSIMMÄINEN NEUVOSTON DIREKTIIVI,

annettu 24 päivänä heinäkuuta 1973,

muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta

(73/239/ETY)

EUROOPAN YHTEISÖJEN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan talousyhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 57 artiklan 2 kohdan,

ottaa huomioon sijoittautumisvapauden rajoitusten poistamiseksi annetun yleisen toimintaohjelman ([1]), ja erityisesti sen IV osaston C jakson,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon ([2]),

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ([3]),

sekä katsoo, että

yleisen toimintaohjelman mukaan asioimistojen ja sivukonttorien perustamista koskevien rajoitusten poistaminen riippuu ensivakuutusliikkeessä liiketoiminnan aloittamisen ja harjoittamisen edellytysten yhteensovittamisesta; yhteensovittaminen olisi ensin kohdistettava muuhun ensivakuutukseen kuin henkivakuutukseen,

vakuutustoiminnan aloittamisen ja harjoittamisen helpottamiseksi on tärkeää poistaa tiettyjä kansallisten valvontalainsäädäntöjen välisiä eroja; tämän saavuttamiseksi ja jotta samalla varmistettaisiin riittävä turva vakuutetuille ja kolmansille osapuolille kaikissa jäsenvaltioissa, on pyrittävä yhteensovittamaan erityisesti vakuutusyrityksiltä vaadittavia taloudellisia takuita koskevat määräykset,

riskien luokittelu eri vakuutusluokkiin on välttämätöntä etenkin, jotta voitaisiin määrätä milloin toimintaa varten tarvitaan pakollinen toimilupa ja mikä on kyseistä vakuutusluokkaa varten säädetty vähimmäistakuurahasto,

on toivottavaa, että tämän direktiivin säännökset eivät koske keskinäisiä yhtiöitä tai yhdistyksiä, jotka oikeudellisen asemansa perusteella täyttävät turvaavuutta ja taloudellisia takuita koskevat asianmukaiset edellytykset; tämän direktiivin säännösten ei tulisi liioin koskea tiettyjä laitoksia, jotka sijaitsevat eri jäsenvaltioissa ja joiden liiketoiminta kattaa vain hyvin rajoitetun lohkon ja on lailla rajoitettu tietylle maantieteelliselle alueelle tai tiettyihin henkilöihin,

eri lait sisältävät erilaisia säännöksiä samanaikaisesta sairausvakuutusliikkeen, luotto- ja takausvakuutusliikkeen sekä oikeusturvavakuutusliikkeen harjoittamisesta joko keskenään tai yhdessä muiden vakuutusluokkien kanssa; tällaisten eroavuuksien säilyttäminen sen jälkeen kun muiden kuin henkivakuutustoimintaa harjoittavien yritysten sijoittautumisoikeutta koskevat rajoitukset on poistettu, merkitsisi sijoittautumisen esteiden säilymistä; tämä ongelma on ratkaistava suhteellisen lyhyen ajan kuluessa toteutettavan tulevan yhteensovittamisen yhteydessä,

on välttämätöntä ulottaa valvonta jokaisessa jäsenvaltiossa kaikkiin vakuutusluokkiin, joita tämä direktiivi koskee; tällainen valvonta ei ole mahdollista, ellei näitä vakuutusluokkia harjoittavalta yritykseltä vaadita virallista toimilupaa; on välttämätöntä määritellä tällaisen toimiluvan myöntämisen tai peruuttamisen edellytykset; on säädettävä oikeudesta saattaa toimiluvan epääminen tai peruuttaminen tuomioistuimen käsiteltäväksi,

([1]) EYVL N:o 2, 15.1.1962, s. 36/62
([2]) EYVL N:o C 27, 28.3.1968, s. 15
([3]) EYVL N:o 158, 18.7.1967, s. 1

▼B

on suotavaa, että vakuutusluokkia, jotka tunnetaan liitteessä olevan A kohdan kuljetusvakuutuksen luokkina N:o 4, 5, 6, 7 ja 12 ja liitteessä olevan A kohdan luottovakuutuksen luokkina N:o 14 ja 15, säännellään joustavammin tavaratoimituksiin ja luottoihin vaikuttavien ehtojen jatkuvien muutosten huomioon ottamiseksi,

parhaillaan yhteisön tasolla tutkitaan mahdollisuuksia löytää yhteinen menetelmä vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseksi; sen vuoksi olisi suotavaa, että myöhemmin annettavissa direktiiveissä suoritetaan yhteensovittaminen tässä asiassa sekä määritetään sallitut sijoituskohteet ja varojen arvostukseen liittyvät kysymykset,

on välttämätöntä, että vakuutusyrityksillä on, vakuutusliikkeen heilahtelujen varalta, vakuutussopimuksiin aiheutuvan vastuun kattamiseen riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan lisäksi täydentävä rahasto, niin sanottu solvenssimarginaali, jota edustaa vapaat varat; sen varmistamiseksi, että vakuutusyhtiöille asetetut vaatimukset perustuvat puolueettomiin arviointiperusteisiin, jolloin samansuuruiset yritykset asetetaan tasavertaiseen kilpailuasemaan, olisi määrättävä, että tällainen solvenssimarginaali suhteutetaan yrityksen liiketoiminnan kokonaismäärään ja että sen määräämiseen käytetään kahta vakuusindeksiä, joista toinen perustuu vakuutusmaksuihin ja toinen korvauksiin,

olisi edellytettävä vähimmäistakuurahastoa, jonka suuruus on suhteutettu harjoitettuihin vakuutusluokkiin liittyvien riskien suuruuteen, sen varmistamiseksi, että yrityksiä perustettaessa niillä on riittävästi varoja ja että liiketoimintaa myöhemmin harjoitettaessa solvenssimarginaali ei missään tapauksessa laske turvaavuuden vähimmäistason alapuolelle,

on välttämätöntä laatia säännökset sellaista tapausta varten, jossa yrityksen taloudellinen tila tulee sellaiseksi, että yrityksen on vaikea vastata vakuutussopimuksista aiheutuvista velvoitteistaan,

ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista yhteisössä koskevia yhdenmukaistettuja säännöksiä tulisi yhteisössä periaatteessa soveltaa kaikkiin markkinoille tuleviin yrityksiin ja siten myös sellaisten yritysten asioimistoihin ja sivukonttoreihin, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella; olisi kuitenkin suotavaa laatia erityissäännökset sellaisten asioimistojen ja sivukonttoreiden valvonnasta ottaen huomioon, että niiden yritysten varat, joihin nämä kuuluvat, ovat yhteisön ulkopuolella,

on kuitenkin suotavaa sallia näiden erityisehtojen lieventäminen noudattaen kuitenkin periaatetta, että tällaisten asioimistojen ja sivukonttoreiden ei tulisi saada edullisempaa kohtelua kuin yhteisön alueella toimivien yritysten,

tarvitaan tiettyjä siirtymäsäännöksiä, jotta erityisesti jo olemassa olevien pienten ja keskisuurten yritysten olisi mahdollista sopeutua niihin vaatimuksiin, joita jäsenvaltioiden on asetettava tämän direktiivin mukaisesti, jollei perustamissopimuksen 53 artiklasta muuta johdu, ja

on tärkeätä turvata yhteensovitettujen säännösten yhdenmukainen soveltaminen ja tässä tarkoituksessa huolehtia tiiviistä yhteistyöstä komission ja jäsenvaltioiden kesken,

ON ANTANUT TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I OSASTO

Yleiset säännökset

▼M2

1 artikla

1. Tämä direktiivi koskee jäsenvaltioon sijoittautuneiden tai sijoittautumaan aikovien itsenäisten ammatinharjoittajien ensivakuutusliikkeen, mukaan lukien 2 kohdassa tarkoitettu avun tarjoaminen, aloittamista ja harjoittamista.

2. Avustamistoiminnan on oltava avun tarjoamista sellaisille henkilöille, jotka joutuvat vaikeuksiin ollessaan matkalla, poissa

▼M2

kotoaan tai poissa vakituisesta asuinpaikastaan. Sen tulee perustua sitoumukseen saattaa apu ennalta maksettua vakuutusmaksua vastaan välittömästi edunsaajan ulottuville avustamissopimuksen perusteella, kun tämä henkilö on joutunut vaikeuksiin odottamattoman tapahtuman johdosta, sopimuksessa määritellyissä tapauksissa ja olosuhteissa.

Apu saattaa muodostua rahana tai luontoissuorituksena annettavien etuuksien tarjoamisesta. Luontoisetuuksia voidaan antaa myös niitä tarjoavan henkilön oman henkilökunnan ja kaluston avulla.

Avustamistoiminta ei sisällä huoltoa, kunnossapitoa eikä asiakaspalvelua, eikä pelkkää avun osoittamista tai antamista välittäjänä.

3. Liiketoiminnan jaoittelu tämän artiklan mukaisesti eri luokkiin esitetään liitteessä.

▼B

2 artikla

Tätä direktiiviä ei sovelleta:

1. Seuraaviin vakuutusliikkeen lajeihin:

   a) henkivakuutus, eli se vakuutuslaji, joka käsittää erityisesti vakuutuksen vain tietyn eliniän saavuttamisen varalta, vakuutuksen vain kuoleman varalta, vakuutuksen tietyn eliniän saavuttamisen tai sitä aikaisemman kuoleman varalta, henkivakuutuksen vakuutusmaksujen palautuksineen, tontiinit, vakuutuksen avioliiton varalta ja vakuutuksen syntymän varalta;

   b) elinkorot;

   c) henkivakuutusyritysten tarjoama lisävakuutus, eli vakuutus henkilövahingon varalta, työkyvyttömyys mukaan lukien, vakuutus tapaturman aiheuttaman kuoleman varalta ja vakuutus tapaturman tai sairauden aiheuttaman invaliditeetin varalta, jos näitä eri vakuutusmuotoja myönnetään henkivakuutusten ohella;

   d) lakisääteiseen sosiaaliturvaan kuuluva vakuutus;

   e) Irlannissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa harjoitettava pysyvä sairausvakuutus, jota ei voida irtisanoa (”permanent health insurance”).

2. Seuraavaan toimintaan:

   a) kertyneen pääoman takaisinmaksua tarkoittavat sopimukset, siten kuin se on kunkin jäsenvaltion lainsäädännössä määritelty;

   b) sellaisten huolto- ja avustuskassojen toiminta, joiden etuudet määräytyvät käytettävissä olevien varojen mukaan ja joissa jäsenten maksuosuus on etukäteen vahvistettu kiinteäksi;

   c) sellaisten yhteenliittymien harjoittama toiminta, jotka eivät ole oikeushenkilöitä ja joiden tarkoituksena on tarjota jäsenilleen keskinäistä suojaa ilman vakuutusmaksujen suorittamista tai vakuutusteknisen vastuuvelan muodostamista;

▼M3

   d) vientiluottovakuutustoimintaa, joka tapahtuu valtion laskuun tai valtion takaamana tai jossa valtio on vakuutuksenantajana siihen asti, kunnes enempi yhteensovittaminen on toteutettu.

▼M2

3. Avustamistoiminta, jossa vastuu on rajoitettu seuraaviin toimenpiteisiin suoritettaviksi sellaisen maantieajoneuvoa kohdanneen vahingon tai konevian johdosta, joka yleensä sattuu siinä jäsenvaltiossa, jossa suojan järjestänyt yritys sijaitsee:

   — paikan päällä suoritettava konevikapalvelu, jossa suojan järjestävä yritys käyttää useimmiten omaa henkilökuntaansa ja kalustoaan,

   — ajoneuvon kuljettaminen lähimpään tai sopivimpaan paikkaan, jossa korjaus voidaan suorittaa, sekä mahdollisesti kuljettajan ja matkustajien kuljettaminen samaa avustamistapaa käyttäen

▼M2

lähimpään paikkaan, josta he voivat jatkaa matkaansa muulla tavoin,

— jos se jäsenvaltio, jossa suojan järjestänyt yritys sijaitsee, on siten säätänyt, ajoneuvon sekä mahdollisesti kuljettajan ja matkustajien kuljettaminen kotiinsa, lähtöpaikkaansa tai alkuperäiseen määräpaikkaansa saman jäsenvaltion sisällä,

paitsi milloin tällaiset toimenpiteet suorittaa yritys, jota tämä direktiivi koskee.

Kahdessa ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa edellytys, että vahingon tai konevian on täytynyt tapahtua sen jäsenvaltion alueella, jossa suojan järjestänyt yritys sijaitsee,

a) ei koske tapausta, jossa viimeksi mainittu on järjestö, jonka jäsen edunsaaja on, ja maassa, jossa vahinko tai vika tapahtuu, toimiva vastaava järjestö vastavuoroisen sopimuksen perusteella järjestää konevikapalvelun tai ajoneuvon kuljettamisen ilman lisämaksua edunsaajan pelkästään esittäessä jäsenkorttinsa;

b) ei estä sitä, että tällaista apua tarjoaa Irlannissa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa yksi järjestö, joka toimii molemmissa valtioissa.

Tapauksissa, joita tarkoitetaan kolmannessa luetelmakohdassa, jolloin vahinko tai konevika on tapahtunut Irlannin alueella, tai kun kysymys on Yhdistyneestä kuningaskunnasta, Pohjois-Irlannin alueella, voidaan ajoneuvo sekä mahdollisesti sen kuljettaja ja matkustajat kuljettaa kotiin, lähtöpaikkaan tai alkuperäiseen määräpaikkaan jommallakummalla alueella.

Direktiivi ei myöskään koske avustamistoimenpiteitä, jotka suoritetaan vahingon tai konevian sattuessa maantieajoneuvolle ja joissa sellainen ajoneuvo, joka on ollut osallisena onnettomuudessa tai saanut konevian Luxemburgin suurherttuaherttuakunnan ulkopuolella, sekä mahdollisesti kuljettaja ja matkustajat kuljetetaan kotipaikkakunnalleen, silloin kun nämä toimenpiteet suorittaa Luxemburgin suurherttuakunnan autoliitto.

Yritykset, joita tämä direktiivi koskee, saavat ryhtyä edellä tässä alakohdassa tarkoitettuun toimintaan vain, jos ne ovat saaneet toimiluvan liitteessä olevan A kohdan 18 luokkaa varten ja rajoittamatta liitteessä olevan C kohdan soveltamista. Tällöin tätä direktiiviä sovelletaan kyseiseen toimintaan.

▼B

3 artikla

▼M10

1. Tätä direktiiviä ei sovelleta keskinäisiin yhtiöihin ja yhdistyksiin, jotka täyttävät kaikki seuraavat edellytykset:

a) yhtiöjärjestyksessä tai yhdistyksen säännöissä on oltava määräykset ylimääräisten vakuutusmaksujen keräämisestä tai etuuksien pienentämisestä;

b) niiden liiketoiminta ei kata vastuuriskejä, ellei ole kyse liitännäisriskin vakuuttamisesta liitteessä olevassa C kohdassa tarkoitetulla tavalla, eikä luotto- tai takausriskejä;

c) tässä direktiivissä tarkoitetusta toiminnasta saatu vuotuinen vakuutusmaksutulo ei ylitä 5:tä miljoonaa euroa;

d) ainakin puolet tässä direktiivissä tarkoitetusta toiminnasta kertyneestä vakuutusmaksutulosta on saatava henkilöiltä, jotka ovat keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen jäseniä.

Tätä direktiiviä ei sovelleta yrityksiin, jotka täyttävät kaikki seuraavat edellytykset:

— yritys ei harjoita muuta tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvaa toimintaa kuin liitteessä olevan A kohdan 18 luokassa esitettyä toimintaa,

▼M10

— tämä toiminta on yksinomaan paikallista ja se käsittää ainoastaan luontoisetuuksia, ja

— vaikeuksiin joutuneiden henkilöiden avustamisesta saadut kokonaisvuositulot eivät ylitä 200 000:ta euroa.

Tämän artiklan säännökset eivät kuitenkaan estä keskinäistä vakuutusyritystä hakemasta toimilupaa tai säilyttämästä sitä tämän direktiivin mukaisesti.

▼B

2. Tätä direktiiviä ei liioin sovelleta keskinäisiin yhtiöihin tai yhdistyksiin, jotka ovat solmineet muiden samanlaisten yhtiöiden tai yhdistysten kanssa sopimuksen, joka tarjoaa täyden jälleenvakuutusturvan niiden antamille vakuutuksille tai jonka perusteella toimiluvan saaneen yrityksen on vastattava tällaisista vakuutussopimuksista johtuvista vastuista ensivakuuttajan puolesta.

Tällaisessa tapauksessa tämän direktiivin määräykset koskevat toimiluvan saanutta yritystä.

4 artikla

Tätä direktiiviä ei sovelleta seuraaviin laitoksiin, jollei sääntöjä tai lakia, jotka koskevat niiden oikeutta toimia, muuteta:

a) *Saksassa*

Seuraavat julkisoikeudelliset monopolilaitokset (”Monopolanstalten”):

1. Badische Gebäudeversicherungsanstalt, Karlsruhe,
2. Bayerische Landesbrandversicherungsanstalt, München,
3. Bayerische Landestierversicherungsanstalt, Schlachtviehversicherung, München
4. Braunschweigische Landesbrandversicherungsanstalt, Braunschweig,
5. Hamburger Feuerkasse, Hampuri
6. Hessische Brandversicherungsanstalt (Hessische Brandversicherungskammer), Darmstadt,
7. Hessische Brandversicherungsanstalt, Kassel
8. Hohenzollernsche Feuerversicherungsanstalt, Sigmaringen,
9. Lippische Landesbrandversicherungsanstalt, Detmold,
10. Nassauische Brandversicherungsanstalt, Wiesbaden,
11. Oldenburgische Landesbrandkasse, Oldenburg,
12. Ostfriesische Landschaftliche Brandkasse, Aurich,
13. Feuersozietät Berlin, Berliini,
14. Württembergische Gebäudebrandversicherungsanstalt, Stuttgart.

Oikeuden toimia alueellisesti ei kuitenkaan katsota muuttuneen tällaisten laitosten sulauduttua siten, että uusi laitos säilyttää sulautuneiden laitosten yhteisen toiminta-alueen, eikä toiminnan ominaisuuden voida katsoa muuttuneen vakuutusluokkiin nähden, jos jokin näistä laitoksista ryhtyy harjoittamaan samalla alueella yhtä tai useampaa toisen tällaisen laitoksen harjoittamaa vakuutusluokkaa.

▼B

Seuraavat osittain julkisoikeudelliset laitokset:

1. Postbeamtenkrankenkasse,

2. Krankenversorgung der Bundesbahnbeamten;

b) *Ranskassa*

Seuraavat laitokset:

1. Caisse départementale des incendiés des Ardennes,

2. Caisse départementale des incendiés de la Côte d'Or,

3. Caisse départementale des incendiés de la Marne,

4. Caisse départementale des incendiés de la Meuse,

5. Caisse départementale des incendiés de la Somme,

6. Caisse départementale grêle du Gers,

7. Caisse départementale grêle de l'Hérault;

c) *Irlannissa*

Voluntary Health Insurance Board;

d) *Italiassa*

Cassa di Previdenza per l'assicurazione degli sportivi (Sportass);

e) *Yhdistyneessä kuningaskunnassa*

The Crown Agents;

▼M2

f) *Tanskassa*

Falcks Redningskorps A/S København;

▼A3

g) *Espanjassa*

Seuraavat laitokset:

1. Comisaría de Seguro Obligatorio de Viajeros,

2. Consorcio de Compensación de Seguros,

3. Fondo Nacional de Garantía de Riesgos de la Circulación.

▼B

5 artikla

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

▼M1

a) ”laskentayksiköllä” komission päätöksessä 3289/75/EHTY ([1]) määriteltyä Euroopan laskentayksikköä (ELY). Tässä direktiivissä viitattaessa laskentayksikköön on kansalliseen valuuttaan sovellettavan vaihtoarvon kunkin vuoden joulukuun viimeisestä päivästä alkaen oltava sen lokakuuta edeltävän kuukauden viimeisen päivän arvo, jolta ELY-vaihtoarvot on saatavissa kaikille yhteisön valuutoille;

▼B

b) ”toisiaan vastaavilla varoilla” tietyssä valuutassa täytettävien sitoumusten kattamista samassa valuutassa ilmaistuin tai rahaksi muutettavien varoin;

c) ”varojen sijainnilla” sekä irtaimen että kiinteän omaisuuden olemassaoloa jäsenvaltiossa, minkä ei kuitenkaan ole katsottava sisältävän vaatimusta, että irtain omaisuus on talletettava tai että kiinteään omaisuuteen kohdistuu rajoitustoimia kuten kiinnityksen rekisteröinti.

([1]) EYVL N:o L 327, 19.12.1975, s. 4

▼B

Saamisiin perustuvan omaisuuden on katsottava olevan siinä jäsenvaltiossa, jossa saaminen voidaan vaatia maksettavaksi;

▼M5

d) ”suurilla riskeillä”:

i) riskejä, jotka kuuluvat liitteessä olevan A kohdan luokkiin 4, 5, 6, 7, 11 ja 12;

ii) riskejä, jotka kuuluvat liitteessä olevan A kohdan luokkiin 14 ja 15, kun vakuutuksenottaja on ammattimaisesti mukana teollisessa tai kaupallisessa toiminnassa tai jossakin vapaassa ammatissa, ja riskit liittyvät tällaiseen toimintaan;

iii) ►M6 riskejä, jotka kuuluvat liitteessä olevan A kohdan luokkiin 3, 8, 9, 10, 13 ja 16 ◄, sikäli kuin vakuutuksenottaja ylittää ainakin kaksi seuraavien kolmen arviointiperusteen rajoista:

*ensimmäinen vaihe:*31 päivään joulukuuta 1992 mennessä:

— taseen loppusumma: 12,4 miljoonaa ECUa;

— nettoliikevaihto: 24 miljoonaa ECUa;

— työntekijöitä tilikautena keskimäärin: 500.

*toinen vaihe:*1 päivästä tammikuuta 1993 lukien:

— taseen loppusumma: 6,2 miljoonaa ECUa;

— nettoliikevaihto: 12,8 miljoonaa ECUa;

— työntekijöitä tilikautena keskimäärin: 250.

Jos vakuutuksenottaja kuuluu yritysryhmään, joka direktiivin 83/349/ETY ([1]) mukaisesti laatii konsolidoidun tilinpäätöksen, edellä mainittuja arviointiperusteita sovelletaan konsolidoidun tilinpäätökseen pohjalta.

Jokainen jäsenvaltio voi lisätä iii alakohdassa mainittuun luokkaan riskejä, joita ammatilliset yhdistykset, yhteisyritykset tai tilapäiset yhteenliittymät vakuuttavat.

▼B

II OSASTO

Sellaisiin yrityksiin sovellettavat säännökset, joilla on kotipaikka yhteisön alueella

A jakso: Toiminnan aloittamisen edellytykset

▼M7

6 artikla

Ensivakuutusliikkeen aloittamiseen on oltava ennalta myönnetty virallinen toimilupa.

Tällaista toimilupaa on haettava kotijäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta:

a) yrityksen, joka perustaa kotipaikkansa tämän jäsenvaltion alueelle, ja

b) yrityksen, joka saatuaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun toimiluvan laajentaa liiketoimintaansa kokonaiseen vakuutusluokkaan tai muihin vakuutusluokkiin.

7 artikla

1. Toimilupa on voimassa koko yhteisössä. Sillä sallitaan yrityksen harjoittaa liiketoimintaa yhteisössä joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella.

([1]) EYVL N:o L 193, 18.7.1983, s. 1

▼M7

2. Toimilupa myönnetään tiettyä vakuutusluokkaa varten. Se kattaa koko luokan, jollei hakija halua kattaa kuin osan kyseiseen luokkaan kuuluvista liitteessä olevassa A kohdassa luetelluista riskeistä.

Kuitenkin:

a) jäsenvaltiot voivat myöntää liitteessä olevassa B kohdassa lueteltujen vakuutusluokkien ryhmille toimiluvan liittäen siihen mainitussa kohdassa määritellyn vastaavan nimikkeen, ja

b) yhtä vakuutusluokkaa tai -luokkien ryhmää varten myönnetty toimilupa kattaa myös toiseen vakuutusluokkaan sisältyvät liitännäisriskit, jos liitteessä olevassa C kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät.

8 artikla

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritykset, jotka hakevat toimilupaa:

a) ovat yhtiömuodoltaan jokin seuraavista:

— Belgian kuningaskunnassa: ”société anonyme — naamloze vennootschap” — , ”société en commandite par actions — commanditaire vennootschap op aandelen” — , ”association d'assurance mutuelle — onderlinge verzekeringsvereniging” — , ”société coopérative — cooperatieve vennootschap”,

— Tanskan kuningaskunnassa: ”aktieselskaber”, ”gensidige selskaber”,

— Saksan liittotasavallassa: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”, ”Öffentlichrechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen”,

— Ranskan tasavallassa: ”société anonyme”, ”société d'assurance mutuelle”, ”institution de prévoyance régie par le code de la sécurité sociale”, ”institution de prévoyance régie par le code rural” ja ”mutuelles régies par le code de la mutualité”,

— Irlannissa: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”,

— Italian tasavallassa: ”società per azioni”, ”società cooperativa”, ”mutua di assicurazione”,

— Luxemburgin suurherttuakunnassa: ”société anonyme”, ”société en commandite par actions”, ”association d'assurances mutuelles”, ”société coopérative”,

— Alankomaiden kuningaskunnassa: ”naamloze vennootschap”, ”onderlinge waarborgmaatschappij”,

— Yhdistyneessä kuningaskunnassa: ”incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited”, ”societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts”, ”Societies registered under the Friendly Societies Acts”, vakuutuksenantajat, jotka toimivat nimellä ”Lloyd's”,

— Helleenien tasavallassa: ”ανώνυμη εταιρεία, Αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός”,

— Espanjan kuningaskunnassa: ”sociedad anónima”, ”sociedad mutua”, ”sociedad cooperativa”,

— Portugalin tasavallassa: ”sociedade anónima”, ”mútua de seguros”,

▼A1

— Itävallan tasavallassa: ”Aktiengesellschaft”, ”Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit”,

— Suomen tasavallassa: ”keskinäinen vakuutusyhtiö — ömsesidigt försäkringsbolag,” — ”vakuutusosakeyhtiö — försäkringsaktiebolag” — , ”vakuutusyhdistys — försäkringsförening”,

▼A1

— Ruotsin kuningaskunnassa: ”försäkringsaktiebolag”, ”ömsesidiga försäkringsbolag”, ”understödsföreningar”,

▼A4

— Tšekin tasavallassa: ”*akciová společnosť*”, ”*družstvo*”,

— Viron tasavallassa: ”*aktsiaselts*”,

— Kyproksen tasavallassa: ”*Εταιρεία περιορισμένης ευθύνης με μετοχές ή εταιρεία περιορισμένης ευθύνης χωρίς μετοχικό κεφάλαιο*”,

— Latvian tasavallassa: ”*apdrošināšanas akciju sabiedrība*”, ”*savstarpējās apdrošināšanas kooperatīvā biedrība*”,

— Liettuan tasavallassa: ”*akcinės bendrovės*”, ”*uždarosios akcinės bendrovės*”,

— Unkarin tasavallassa: ”*biztosító részvénytársaság*”, ”*biztosító szövetkezet*”, ”*biztosító egyesület*”, ”*külföldi székhelyű biztosító magyarországi fióktelepe*”,

— Maltan tasavallassa: ”*kumpanija pubblika*”, ”*kumpanija privata*”, ”*fergħa*”, ”*Korp ta' l- Assikurazzjoni Rikonnoxxut*”,

— Puolan tasavallassa: ”*spółka akcyjna*”, ”*towarzystwo ubezpieczeń wzajemnych*”,

— Slovenian tasavallassa: ”*delniška družba*”, ”*družba za vzajemno zavarovanje*”,

— Slovakian tasavallassa: ”*akciová spoločnosť*”.

▼M7

Vakuutusyritys voi myös olla yhtiömuodoltaan Eurooppayhtiö silloin, kun sellainen on perustettu.

Lisäksi jäsenvaltiot voivat tarvittaessa perustaa julkisoikeudellisia yrityksiä, sikäli kuin niiden toimielimien tavoitteena on harjoittaa vakuutusliikettä vastaavilla edellytyksillä kuin yksityisoikeudelliset yritykset,

b) rajoittavat liiketoimintansa vakuutusliikkeeseen ja siitä välittömästi johtuvaan liiketoimintaan lukuun ottamatta muita kaupallisia liiketoimia,

c) esittävät 9 artiklan mukaisen toimintasuunnitelman,

d) omistavat 17 artiklan 2 kohdassa säädetyn vähimmäistakuurahaston,

e) ovat sellaisten henkilöiden tosiasiallisesti johtamia, jotka täyttävät hyvää mainetta, ammattipätevyyttä tai -kokemusta koskevat edellytykset, ja

▼M9

f) ilmoittavat kuhunkin muuhun kuin siihen jäsenvaltioon, johon toimilupaa haetaan, nimetyn korvausedustajan nimen ja osoitteen, jos katettava riski on luokiteltu liitteessä olevan A kohdan luokkaan 10, rahdinkuljettajan vastuuta lukuun ottamatta.

▼M8

Lisäksi, jos vakuutusyrityksen ja muun luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön välillä vallitsee läheinen sidos, toimivaltaiset viranomaiset voivat myöntää toimiluvan vain, jos nuo sidokset eivät estä niitä hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

Toimivaltaisten viranomaisten on evättävä toimilupa myös, jos yhteen tai useampaan yritykseen läheisesti sidoksissa olevaan luonnolliseen henkilöön tai oikeushenkilöön sovellettavan kolmannen maan lait, asetukset tai hallinnolliset määräykset taikka niiden täytäntöönpanoon liityvät vaikeudet estävät viranomaisia hoitamasta tehokkaasti valvontaan liittyviä tehtäviään.

Toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava vakuutusyrityksiä toimittamaan niille tiedot, jotka ne tarvitsevat valvoakseen, että tässä kohdassa tarkoitettuja edellytyksiä noudatetaan jatkuvasti.

▼M8

1 a. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritysten hallinnollinen keskustoimipaikka sijaitsee samassa jäsenvaltiossa kuin niiden sääntömääräinen kotipaikka.

▼M7

2. Yrityksen, joka hakee toimilupaa laajentaakseen liiketoimintaansa muihin vakuutusluokkiin tai laajentaakseen toimiluvan koskemaan ainoastaan osaa yhteen vakuutusluokkaan sisältyvistä riskeistä, on esitettävä 9 artiklan mukainen toimintasuunnitelma.

Lisäksi sen on esitettävä todisteet siitä, että sillä on 16 artiklassa säädetty solvenssimarginaali ja, jos 17 artiklan 2 kohdassa muiden vakuutusluokkien osalta edellytetään edellistä suurempaa vähimmäistakuurahastoa, että sillä on tämä vähimmäismäärä.

3. Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita pitämästä edelleen voimassa tai antamasta lakeja, asetuksia tai hallinnollisia määräyksiä, joissa säädetään perustamiskirjan tai yhtiöjärjestyksen hyväksymistä ja kaikkien muiden tavanomaiselle valvonnalle tarpeellisten asiakirjojen toimittamista.

Jäsenvaltiot eivät kuitenkaan saa antaa määräyksiä, joissa vaaditaan niiden vakuutuskirjaa, maksuperusteita sekä lomakkeita ja muita painettuja asiakirjoja koskevia yleisten ja erityisten edellytysten hyväksymistä ennalta tai järjestelmällistä tiedoksi antamista, joita yritys aikoo käyttää vakuutuksenottajien kanssa asioidessaan.

Jäsenvaltiot eivät saa jatkaa eivätkä esittää ehdotettavien maksunkorotuksien ennalta tiedoksiantamis- tai hyväksymismenettelyä muutoin kuin osana yleistä hintavalvontajärjestelmää.

Tämä direktiivi ei estä jäsenvaltioita tarkastamasta liitteessä olevassa A kohdassa mainittua vakuutusluokkaa 18 varten toimilupaa hakevien tai sen saaneiden yritysten sellaisia suoria tai välillisiä henkilöstö- ja kalustovoimavaroja mukaan lukien lääketieteellisen henkilökunnan pätevyys ja kaluston laatu, jotka yrityksellä on oltava käytettävissään tätä vakuutusluokkaa koskevien sitoumusten täyttämiseksi.

4. Edellä tarkoitetuissa säännöksissä ei saa säätää, että toimilupahakemusta käsiteltäessä otetaan huomioon markkinoiden taloudelliset tarpeet.

9 artikla

Edellä 8 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun toimintasuunnitelman on sisällettävä seuraavat tiedot tai perustelut:

a) niiden riskien laatu, joita yritys aikoo kattaa,

b) jälleenvakuutusta koskevat pääperiaatteet,

c) erät, joista koostuu vähimmäistakuurahasto,

d) hallinnon ja myyntiverkon arvioidut perustamiskustannukset ja niiden kattamiseen tarkoitetut varat sekä, jos katettavat riskit kuuluvat liitteessä olevan A kohdan luokkaan 18, yrityksen hallussa olevat luvatun avun antamiseen tarvittavat voimavarat,

sekä lisäksi kolmelta ensimmäiseltä tilivuodelta, jona liiketoimintaa on harjoitettu:

e) arviot muista hallintokustannuksista kuin perustamiskustannuksista, erityisesti juoksevista yleiskuluista ja palkkioista,

f) arviot vakuutusmaksuista ja korvauksista,

g) maksuvalmiusennuste,

h) arviot vastuusta ja solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista.

10 artikla

1. Vakuutusyrityksen, joka aikoo perustaa sivukonttorin toisen jäsenvaltion alueelle, on ilmoitettava siitä kotijäsenvaltionsa toimivaltaisille viranomaisille.

▼M7

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritys, joka aikoo perustaa sivukonttorin toiseen jäsenvaltioon, esittää seuraavat tiedot antaessaan 1 kohdan mukaisen ilmoituksen:

a) jäsenvaltio, jonka alueelle se aikoo perustaa sivukonttorin,

b) toimintasuunnitelman, jossa esitetään erityisesti millaista liiketoimintaa aiotaan harjoittaa ja miten sivukonttorin hallinto on järjestetty,

c) siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee, oleva osoite, josta voidaan saada asiakirjoja ja johon niitä voidaan lähettää edellyttäen, että tämä osoite on sama kuin se osoite, johon kaikki valtuutetulle asiamiehelle annettavat tiedot lähetetään,

d) sivukonttorin valtuutetun asiamiehen nimi, jolla on oltava riittävä toimivalta tehdä yritystä koskevia sitoumuksia kolmansien henkilöiden kanssa ja edustaa sitä sen jäsenvaltion viranomaisissa ja tuomioistuimissa, jossa sivukonttori sijaitsee. Kun on kyse Lloyd's -nimisestä vakuutuksenantajien yhteenliittymästä, vakuutussitoumuksista siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee, mahdollisesti aiheutuvassa riita-asiassa vakuutettuja ei saa kohdella huonommin, kuin jos kanne olisi nostettu tavanomaista yritystä vastaan. Valtuutetulla asiamiehellä on tämän vuoksi oltava riittävä toimivalta siihen, että häntä vastaan voidaan nostaa kanne ja että hän voi toimia asianomaisia Lloyd's -nimisen yhteenliittymän vakuutuksenantajia sitovasti.

Kun yrityksen tarkoituksena on, että sen sivukonttori kattaa liitteessä olevassa A kohdassa luokkaan 10 sisältyviä muita riskejä kuin rahdinottajan vastuuta koskevia riskejä, sen on esitettävä ilmoitus, jonka mukaan siitä on tullut kansallisen toimiston ja kansallisen takuurahaston jäsen siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee.

3. Jollei kotivaltion toimivaltaisilla viranomaisilla ole kyseinen suunnitelma huomioon ottaen aihetta epäillä hallintorakenteen sopivuutta tai vakuutusyrityksen taloudellista tilaa taikka hallituksen jäsenten, johtajien tai valtuutetun asiamiehen hyvämaineisuutta ja ammattipätevyyttä tai -kokemusta, niiden on kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun 2 kohdassa tarkoitetut tiedot on saatu, välitettävä kaikki nämä tiedot sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee, sekä ilmoitettava asiasta kyseiselle yritykselle.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on myös todistettava, että vakuutusyrityksellä on 16 ja 17 artiklan mukaisesti laskettu vähimmäissolvenssimarginaali.

Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten kieltäytyessä antamasta 2 kohdassa tarkoitettuja tietoja sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee, niiden on esitettävä kyseiselle yritykselle kieltäytymisensä syyt kolmen kuukauden kuluessa kaikkien kyseisten tietojen vastaanottamisesta. Tämä kieltäytyminen tai vastaamatta jättäminen voidaan saattaa kotivaltion tuomioistuimen käsiteltäväksi.

4. Ennen kuin vakuutusyrityksen sivukonttori aloittaa toimintansa, sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten, jossa sivukonttori sijaitsee, on kahden kuukauden kuluessa siitä, kun 3 kohdassa tarkoitetut tiedot on saatu, ilmoitettava tarvittaessa kotijäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle edellytykset, joita yleisen edun vuoksi on noudatettava harjoitettaessa liiketoimintaa siinä jäsenvaltiossa, jossa sivukonttori sijaitsee.

5. Sivukonttori voidaan perustaa ja se voi aloittaa toimintansa, kun sen jäsenvaltion toimivaltaisilta viranomaisilta, jossa sivukonttori sijaitsee, on saatu ilmoitus tai jos tällaista ilmoitusta ei ole saatu, kun 4 kohdassa säädetty määräaika on päättynyt.

6. Edellä olevan 2 kohdan b, c tai d alakohdan mukaisesti annettujen tietojen muuttuessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava tästä muutoksesta kotijäsenvaltion ja sen jäsenvaltion, jossa sivukonttori sijaitsee, toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta ennen muutoksen toteuttamista, jotta kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset ja sen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee, voivat täyttää 3 ja 4 kohdan mukaiset tehtävänsä.

▼M7

▼B

12 artikla

Päätös, jolla toimilupa evätään, on yksityiskohtaisesti perusteltava ja annettava tiedoksi yritykselle.

Jäsenvaltion on säädettävä, että toimiluvan hakijalla on oikeus saattaa epäävä päätös tuomioistuimen käsiteltäväksi.

On säädettävä myös, että myös niissä tapauksissa, joissa toimivaltaiset viranomaiset eivät ole käsitelleet toimilupahakemusta kuuden kuukauden kuluessa hakemuksen vastaanottamisesta, on oikeus saattaa asia tuomioistuimen käsiteltäväksi.

▼M11

12 a artikla

1. Asianomaisen toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia on kuultava ennen kuin toimilupa myönnetään vakuutusyritykselle,

a) joka on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutusyrityksen tytäryhtiö, tai

b) joka on toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneen vakuutusyrityksen emoyrityksen tytäryhtiö, tai

c) jossa määräysvalta on samalla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä kuin toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saaneessa vakuutusyrityksessä.

2. Luottolaitosten tai sijoituspalveluyritysten valvonnasta vastaavia asianomaisen toisen jäsenvaltion toimivaltaisia viranomaisia on kuultava ennen kuin toimilupa myönnetään vakuutusyritykselle,

a) joka on yhteisössä toimiluvan saaneen luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen tytäryhtiö, tai

b) joka on yhteisössä toimiluvan saaneen luottolaitoksen tai sijoituspalveluyrityksen emoyrityksen tytäryhtiö, tai

c) jossa määräysvalta on samalla luonnollisella henkilöllä tai oikeushenkilöllä kuin yhteisössä toimiluvan saaneessa luottolaitoksessa tai sijoituspalveluyrityksessä.

3. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen asiaankuuluvien toimivaltaisten viranomaisten on kuultava toisiaan erityisesti arvioidessaan osakkeenomistajien sopivuutta sekä saman ryhmän toisen yrityksen johtamiseen osallistuvien johtajien mainetta ja kokemusta. Viranomaisten on ilmoitettava toisilleen kaikki osakkeenomistajien sopivuutta ja johtajien mainetta ja kokemusta koskevat tiedot, joilla on merkitystä muiden asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten, toimiluvan myöntämisen sekä toimintaehtojen noudattamisen jatkuvan arvioinnin kannalta.

▼B

B jakso: Liiketoiminnan harjoittamisen edellytykset

▼M7

13 artikla

1. Vakuutusyrityksen talouden valvonta mukaan lukien sellaisen liiketoiminnan valvonta, jota yritys harjoittaa joko sivukonttoreiden välityksellä tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella, kuuluu yksinomaan kotijäsenvaltion toimivaltaan.

2. Talouden valvontaan kuuluu erityisesti vakuutusyrityksen koko liiketoiminnan vakavaraisuuden, vakuutustekninen vastuuvelka mukaan lukien, ja sitä kattavien varojen tarkastaminen kotijäsenvaltiossa annettujen määräysten tai noudatettujen menettelyjen mukaisesti yhteisön tasolla annettujen säännösten nojalla.

Tapauksissa, jolloin kyseisillä yrityksillä on lupa liitteessä olevan A kohdan luokkaan 18 kuuluvien riskien kattamiseen, valvonta ulotetaan

▼M7

koskemaan niiden teknisten voimavarojen tarkastamista, jotka yrityksellä on käytettävissään sellaisiin avustustoimiin, joihin se on sitoutunut siltä osin kuin kotijäsenvaltion laissa säädetään tällaisten voimavarojen tarkastamisesta.

3. Kotijäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten on vaadittava, että jokaisella vakuutusyrityksellä on asianmukainen hallinto- ja kirjanpitojärjestelmä sekä asianmukainen sisäinen tarkastusmenettely.

14 artikla

Jäsenvaltion, jossa sivukonttori sijaitsee, on säädettävä, että kun toisessa jäsenvaltiossa toimiluvan saanut vakuutusyritys harjoittaa liiketoimintaansa sivukonttorin välityksellä, kotijäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset voivat, ilmoitettuaan siitä ennalta sen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille, jossa sivukonttori sijaitsee, tarkastaa itse tai tähän tarkoitukseen valtuuttamiensa henkilöiden välityksellä paikalla yrityksen talouden valvonnalle tarpeellisia tietoja. Sen jäsenvaltion viranomaiset, jossa sivukonttori sijaitsee, voivat osallistua tähän tarkastamiseen.

15 artikla

1. Kotijäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusyritys muodostaa riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan suhteessa sen koko liiketoimintaan.

Tämän vakuutusteknisen vastuuvelan määrä määräytyy direktiivissä 91/674/ETY vahvistettujen sääntöjen mukaisesti.

2. Kotivaltion on vaadittava, että kunkin vakuutusyrityksen kaikkia liiketoimia koskeva vakuutustekninen vastuuvelka kattaa toisiaan vastaavat varat direktiivin 88/357/ETY 6 artiklan mukaisesti. Yhteisössä sijaitsevien riskien osalta näiden varojen on sijaittava yhteisössä. Jäsenvaltiot eivät saa vaatia, että vakuutusyritykset sijoittavat varansa tiettyyn jäsenvaltioon. Kotijäsenvaltio voi kuitenkin lieventää näiden varojen sijaintia koskevia sääntöjä.

3. Jos kotijäsenvaltio sallii, että vakuutusteknisen vastuuvelan kattamiseen voidaan käyttää saatavia jälleenvakuutuksenantajilta, sen on vahvistettava sallittu prosenttimäärä. Tässä tapauksessa se ei voi määrätä näiden saatavien sijaintipaikasta.

15 a artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritys, jonka kotipaikka on niiden alueella ja joka vakuuttaa liitteessä olevan A kohdan luokkaan 14 kuuluvia riskejä, jäljempänä ’luottovakuutus’, muodostaa tasoitusvastuun tasaamaan mahdollista teknistä alijäämää tai keskimääräistä korkeampaa vahinkosuhdetta tässä luokassa tilikauden päättyessä.

2. Tasoitusvastuu on laskettava kotijäsenvaltiossa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti noudattaen yhtä neljästä liitteessä olevassa D kohdassa esitetystä menetelmästä, joiden katsotaan olevan yhdenvertaisia.

3. Solvenssimarginaalin suuruutta laskettaessa tasoitusvastuun määrä on jätettävä huomioon ottamatta liitteessä olevassa D kohdassa määriteltyjen menetelmien mukaisesti laskettuun enimmäismäärään saakka.

4. Ne vakuutusyritykset, joiden kotipaikka on tietyn jäsenvaltion alueella ja joiden luottovakuutuksesta saatavat vakuutusmaksut ovat tämän luokan osalta enintään 4 prosenttia kaikista niiden saamista vakuutusmaksuista ja enintään 2 500 000 ecua, voidaan tämän jäsenvaltion toimesta vapauttaa velvoitteesta muodostaa luottovakuutusluokan tasoitusvastuu.

▼M10

16 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava jokaiselta vakuutusyritykseltä, jonka kotipaikka on sen alueella, käytettävissä oleva solvenssimarginaali, joka on jatkuvasti riittävä tämän koko liiketoiminnan kannalta ja joka on vähintään tämän direktiivin vaatimusten mukainen.

2. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat vakuutusyrityksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, mukaan lukien seuraavat erät:

a) maksettu osakepääoma tai keskinäisen yhtiön tai yrityksen osalta takuupääoma lisättynä osakastileillä, jotka täyttävät kaikki seuraavat vaatimukset:

   i) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja jäsenille ainoastaan, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason, tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;

   ii) perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrättävä, että kaikista i alakohdassa tarkoitetuista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aiemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun;

   iii) perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei i ja ii alakohdassa esitetyistä vaatimuksista muuta johdu;

b) rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita;

c) siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen kun siitä on vähennetty maksettavat osingot.

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään vakuutusyrityksen omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

Sellaisten vakuutusyritysten osalta, jotka diskonttaavat tai tekevät vähennyksen vakuutustekniseen korvausvastuuseensa sijoitustoiminnan tuoton huomioon ottamiseksi vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä 19 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/674/ETY ([1]) 60 artiklan 1 kohdan g alakohdassa sallitulla tavalla, käytettävissä olevaa solvenssimarginaalia alennetaan määrällä, joka saadaan vähentämällä tilinpäätöksen liitetiedoissa ilmoitetusta vakuutusteknisestä korvausvastuusta ennen diskonttausta tai vähennystä se vakuutusteknisen korvausvastuun määrä, joka on diskontattu tai johon on tehty vähennys. Tämä tarkistus tehdään kaikkien liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen riskien osalta, lukuun ottamatta vakuutusluokkiin 1 ja 2 kuuluvia riskejä. Muiden kuin 1 ja 2 vakuutusluokkien osalta vakuutustekniseen korvausvastuuseen sisältyvien eläkkeiden diskonttausta ei tarvitse tarkistaa.

▼M11

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään myös seuraavat erät:

a) vakuutusyrityksen omistusyhteydet

   — tämän direktiivin 6 artiklassa, henkivakuutuksen ensivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 5 päivänä maaliskuuta 1979 annetun neuvoston ensimmäisen direktiivin 79/267/ETY ([2]) 6 artiklassa tai Euroopan parlamentin ja

([1]) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 7.
([2]) EYVL L 63, 13.3.1979, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2002/12/EY (EYVL L 77, 20.3.2002, s. 11).

▼M11

neuvoston direktiivin 98/78/EY ([1]) 1 artiklan b alakohdassa tarkoitetuissa vakuutusyrityksissä,

— direktiivin 98/78/EY 1 artiklan c alakohdassa tarkoitetuissa jälleenvakuutusyrityksissä,

— direktiivin 98/78/EY 1 artiklan i alakohdassa tarkoitetuissa vakuutusholdingyhtiöissä,

— Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY ([2]) 1 artiklan 1 ja 5 kohdassa tarkoitetuissa luotto- ja rahoituslaitoksissa,

— Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY ([3]) 1 artiklan 2 kohdassa ja direktiivin 93/6/ETY ([4]) 2 artiklan 4 ja 7 kohdassa tarkoitetuissa sijoituspalveluyrityksissä ja luottolaitoksissa;

b) kukin seuraavista vakuutusyrityksen osuuksista a alakohdassa määritellyissä laitoksissa, joissa sillä on omistusyhteys:

— 3 kohdassa tarkoitetut välineet,

— direktiivin 79/267/ETY 18 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut välineet,

— direktiivin 2000/12/EY 35 artiklassa ja 36 artiklan 3 kohdassa tarkoitetut etuoikeudeltaan huonommassa asemassa olevat saamiset ja välineet.

Jos toisen luotto- tai rahoituslaitoksen, sijoituspalveluyrityksen, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksen tai vakuutusholdingyhtiön osakkeet on saatu tilapäisesti haltuun taloudellisen auttamistoimen seurauksena, jossa on kyse tuon laitoksen uudelleenjärjestelystä ja pelastamisesta, toimivaltainen viranomainen voi myöntää poikkeuksia neljännen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitetuista vähentämistä koskevista säännöksistä.

Vaihtoehtona neljännen alakohdan a ja b alakohdassa tarkoitetulle luottolaitoksissa, sijoituspalveluyrityksissä ja rahoituslaitoksissa olevien vakuutusyritysten omistusyhteyksien vähentämiselle jäsenvaltiot voivat sallia vakuutusyritystensä soveltavan finanssiryhmittymään kuuluvien luottolaitosten, vakuutusyritysten ja sijoituspalveluyritysten lisävalvonnasta 16 päivänä joulukuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/87/EY ([5]) liitteessä I olevia menetelmiä 1, 2 ja 3 soveltuvin osin. Menetelmää 1 (”tilinpäätösten konsolidointi”) sovelletaan ainoastaan, jos toimivaltainen viranomainen on vakuuttunut konsolidoitavien yritysten yhtenäisen johtamisen ja sisäisen valvonnan tasosta. Valittua menetelmää sovelletaan eri aikoina johdonmukaisesti.

Jäsenvaltiot voivat säätää, että solvenssimarginaalin laskemisessa tässä direktiivissä säädetyn mukaisesti vakuutusyritysten, joita koskee direktiivin 98/78/EY tai direktiivin 2002/87/EY mukainen lisävalvonta, ei tarvitse vähentää neljännen alakohdan a ja b alakohdassa mainittuja osuuksia, jotka niillä on niissä luotto- tai rahoituslaitoksissa, sijoituspalveluyrityksissä, vakuutus- tai jälleenvakuutusyrityksissä tai vakuutusholdingyhtiöissä, jotka kuuluvat lisävalvonnan alaan.

Tässä kohdassa tarkoitetussa omistusyhteyksien vähentämisessä omistusyhteydellä tarkoitetaan direktiivin 98/78/EY 1 artiklan f alakohdassa tarkoitettua omistusyhteyttä.

([1]) EYVL L 330, 5.12.1998, s. 1.
([2]) EYVL L 126, 26.5.2000, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2000/28/EY (EYVL L 275, 27.10.2000, s. 37).
([3]) EYVL L 141, 11.6.1993, s. 27, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27).
([4]) EYVL L 141, 11.6.1993, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 98/33/EY (EYVL L 204, 21.7.1998, s. 29).
([5]) EUVL L 35, 11.2.2003.

▼**M10**

3. Käytettävissä oleva solvenssimarginaali voi muodostua myös seuraavista eristä:

a) Kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia saa olla määräaikaisia etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että vakuutusyritys joutuu konkurssiin tai purkautuu, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojien saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana olemassa olevat velat on maksettu.

   Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on täytettävä myös seuraavat edellytykset:

   i) ainoastaan täysimääräisesti maksetut varat voidaan ottaa huomioon;

   ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Vakuutusyrityksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden lainojen takaisinmaksuun ennakkoon edellyttäen, että liikkeeseen laskeva vakuutusyritys pyytää sitä ja ettei käytettävissä oleva solvenssimarginaali laske vaadittua tasoa alemmaksi;

   iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, voidaan maksaa takaisin ainoastaan noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa paitsi jos niitä ei enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin osana tai aikaistettu takaisinmaksu edellyttää toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva solvenssimarginaali ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset saavat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos vakuutusyrityksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;

   iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan velka on tietyissä muissa olosuhteissa kuin vakuutusyritystä purettaessa maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää;

   v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta;

b) Arvopaperit, joiden kestoa ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet mukaan lukien muut kuin a alakohdassa mainitut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet, voivat yhdessä a alakohdassa mainittujen, etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevien lainojen kanssa muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

   i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;

   ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava vakuutusyritykselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;

▼M10

iii) lainanantajan saatavilla vakuutusyritykseltä on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;

iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan vakuutusyrityksen liiketoiminnan jatkuminen;

v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät otetaan huomioon.

4. Jos yritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle valvontaviranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

a) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi;

b) sellaisen keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen tai niitä vastaavan yhteisön osalta, jonka maksut voivat vaihdella, kaikki ne lisämaksut, jotka se voi vaatia jäseniltä maksettavaksi kyseisenä tilikautena, enintään puolet enimmäismaksujen ja perittyjen maksujen erotuksesta, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi. Toimivaltaisten kansallisten viranomaisten on määritettävä suuntaviivat ehdoille, joiden mukaisesti lisämaksuja voidaan hyväksyä;

c) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia.

5. Muutokset 2, 3 ja 4 kohtaan sellaisen kehityksen huomioon ottamiseksi, joka oikeuttaa käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin sisältyvien erien tekniseen tarkistukseen, tehdään neuvoston direktiivin 91/675/ETY ([1]) 2 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

16 a artikla

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat joko vuotuiset vakuutusmaksut tai kolmen viimeksi kuluneen tilikauden keskimääräiset korvausmenot.

Jos kyseessä kuitenkin on vakuutusyritys, joka pääasiallisesti vakuuttaa ainoastaan luottoriskejä taikka myrsky-, raesade- tai hallariskejä, on seitsemää viimeistä tilikautta pidettävä keskimääräisen korvausmenorasitteen vertailujaksona.

2. Jollei 17 artiklasta muuta johdu, vaaditun solvenssimarginaalin määrän on oltava yhtä suuri kuin suurempi kahdesta 3 ja 4 kohdassa tarkoitetusta tuloksesta.

3. Kun vakuutusmaksuja käytetään laskelman perustana sovelletaan jäljempänä esitetyllä tavalla laskettua vakuutusmaksutulon bruttomäärää tai vakuutusmaksutuottojen bruttomäärää sen mukaan kumpi on korkeampi.

Liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 vakuutusmaksuja korotetaan 50 prosenttia.

Ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut (mukaan lukien vakuutusmaksuihin liittyvät liitännäismaksut), jotka ovat erääntyneet viimeksi kuluneena tilikautena, lasketaan yhteen.

Näin saatuun summaan lisätään tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut viimeksi kuluneen tilikauden aikana.

Tästä summasta vähennetään viimeksi kuluneen tilikauden aikana erääntyneiden, mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen kokonaismäärä

([1]) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 32.

▼M10

sekä niiden verojen ja veronluonteisten maksujen kokonaismäärä, jotka koskevat tähän summaan sisältyviä vakuutusmaksuja.

Näin saatu määrä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 50 miljoonaa euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 18 prosenttia ja jälkimmäisestä 16 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan jakamalla yrityksen kolmen viimeksi kuluneen tilikauden korvauskulujen määrä, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvauskulujen bruttomäärällä; tämä suhdeluku ei kuitenkaan koskaan saa olla pienempi kuin 50 prosenttia.

Toimivaltaisten viranomaisten luvalla voidaan käyttää tilastollisia menetelmiä vakuutusmaksujen kohdentamiseksi vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 osalta.

4. Kun korvauksia käytetään jäljempänä esitetyllä tavalla, liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 osalta korvauksia, korvausvastuuta ja takaisin saatuja korvauksia korotetaan 50 prosentilla.

Edellä 1 kohdassa määritettyinä ajanjaksoina maksetut ensivakuutuksen korvaukset (vähentämättä niistä jälleenvakuuttajien ja edelleenvakuuttajien osuutta) lasketaan yhteen.

Tähän summaan lisätään samoina ajanjaksoina tulevasta jälleenvakuutuksesta ja edelleenvakuutuksesta maksetut korvaukset sekä ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu viimeksi kuluneen tilikauden lopussa.

Tästä summasta vähennetään 1 kohdassa mainittuja ajanjaksoja koskevat takaisin saadut korvaukset.

Näin jäljelle jääneestä määrästä vähennetään sitä tilikautta, jolta tilitiedot on saatavissa, edeltävän kahden tilikauden jakson ensimmäisenä päivänä todettu ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu. Jos 1 kohdassa vahvistettu viiteajanjakso on seitsemän tilikautta, vähennetään sitä tilikautta, jolta tilitiedot on saatavissa, edeltävän kuuden tilikauden jakson ensimmäisenä päivänä todettu korvausvastuu.

Edellä 1 kohdassa määritellyn viiteajanjakson mukaisesti joko yksi kolmasosa tai yksi seitsemäsosa näin saadusta kokonaismäärästä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 35 miljoonaa euroa ja toinen yli menevän osan; ensimmäisestä otetaan 26 prosenttia ja jälkimmäisestä 23 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan jakamalla yrityksen kolmen viimeksi kuluneen tilikauden korvauskulujen määrä, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvauskulujen bruttomäärällä; tämä suhdeluku ei kuitenkaan koskaan saa olla pienempi kuin 50 prosenttia.

Toimivaltaisten viranomaisten luvalla voidaan käyttää tilastollisia menetelmiä vakuutusmaksujen, korvausvastuun ja takaisin saatujen korvausten jakamiseksi vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 osalta. Liitteessä olevassa A kohdassa vakuutusluokan 18 osalta luetelluissa riskeissä korvausmenon, jota käytetään korvausperusteisen tuloksen laskemiseen, on sisällettävä ne kustannukset, jotka vakuutusyritykselle aiheutuu sen antamasta avusta. Nämä kustannukset on laskettava kotijäsenvaltion kansallisten säännösten mukaisesti.

5. Jos 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti laskettu vaadittu solvenssimarginaali on alhaisempi kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali, vaaditun solvenssimarginaalin on oltava vähintään yhtä suuri kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali kerrottuna viimeisen tilikauden lopussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen korvausvastuun määrän ja viimeisen tilikauden alussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen korvausvastuun määrän välisellä suhdeluvulla. Näissä laskelmissa vakuutustekninen korvausvastuu lasketaan jälleenvakuutuksella vähennettynä, mutta tämä suhdeluku ei missään tapauksessa saa olla suurempi kuin yksi.

▼M10

6. Molemmat 3 kohdan kuudennessa alakohdassa ja 4 kohdan kuudennessa alakohdassa tarkoitettuihin osiin sovellettavat osuudet alennetaan kolmasosaansa, kun kyseessä on sairausvakuutus, jota harjoitetaan samanlaisin vakuutusteknisin perustein kuin henkivakuutusta, jos

a) suoritetut vakuutusmaksut lasketaan sairastuvuustaulukoiden perusteella vakuutusmatemaattisia menetelmiä käyttäen;

b) eliniän pitenemisen varalta muodostetaan varaus;

c) riittävän suuren varmuuslisän muodostamiseksi peritään lisämaksua;

d) vakuutusyritys voi irtisanoa sopimuksen viimeistään ennen kolmannen vakuutusvuoden päättymistä;

e) sopimuksen perusteella on mahdollista korottaa vakuutusmaksuja tai alentaa korvaussuorituksia myös olemassa olevien sopimusten osalta.

17 artikla

1. Yksi kolmasosa 16 a artiklassa määritellystä vaaditusta solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Rahasto muodostuu 16 artiklan 2 ja 3 kohdassa sekä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella 4 kohdan c alakohdassa luetelluista eristä.

2. Takuurahasto ei saa olla alle 2 miljoonaa euroa. Jos yrityksen toiminta kattaa kaikki tai osan liitteessä olevassa A kohdassa lueteltuihin vakuutusluokkiin 10—15 sisältyvistä riskeistä, takuurahaston on oltava vähintään 3 miljoonaa euroa.

Jäsenvaltio voi alentaa vähimmäistakuurahastovaatimustaan neljänneksellä, jos kyseessä on keskinäinen yhtiö tai yhdistys tai niitä vastaava yhteisö.

17 a artikla

1. Tämän direktiivin 16 a artiklan 3 ja 4 kohdassa ja 17 artiklan 2 kohdassa vahvistetut euromääräiset määrät tarkistetaan vuosittain, ensimmäisen kerran 20 päivänä syyskuuta 2003, jotta voidaan ottaa huomioon muutokset Eurostatin julkaisemassa kaikki jäsenvaltiot kattavassa Euroopan kuluttajahintaindeksissä.

Tätä määrää tarkistetaan ilman eri toimenpiteitä siten, että euromääräistä perusarvoa korotetaan mainitussa indeksissä tämän direktiivin voimaantulon ja tarkistuspäivän välisenä aikana tapahtuneen prosentuaalisen muutoksen verran ja arvo pyöristetään ylöspäin täyteen 100 000 euroon.

Jos prosentuaalinen muutos viimeisimmän tarkistuksen jälkeen on alle 5 prosenttia, tarkistusta ei suoriteta.

2. Komissio ilmoittaa vuosittain Euroopan parlamentille ja neuvostolle tarkistuksesta ja 1 kohdassa tarkoitetut tarkistetut määrät.

▼M7

18 artikla

1. Jäsenvaltiot eivät saa antaa säännöksiä niiden varojen valinnasta, jotka ylittävät 15 artiklassa tarkoitettua vakuutusteknistä vastuuvelkaa kattavat varat.

2. Ellei 15 artiklan 2 kohdasta, 20 artiklan 1, 2, 3 ja 5 alakohdasta ja 22 artiklan 1 kohdan viimeisestä alakohdasta muuta johdu, jäsenvaltiot eivät saa rajoittaa toimiluvan saaneiden vakuutusyritysten oikeutta vapaasti hallita irtainta ja kiinteää omaisuuttaan.

3. Sen estämättä, mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään, jäsenvaltioilla on oikeus kyseisten yritysten omistajina, jäseninä tai osakkaina toteuttaa toimenpiteitä vakuutettujen etujen turvaamiseksi.

▼M2

19 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että kaikki yritykset, joiden kotipaikka on sen alueella, laativat kaiken toimintansa osalta tilinpäätöksen, josta ilmenee yrityksen taloudellinen tilanne, maksukyky ja liitteessä olevassa A kohdassa numeron 18 kohdalla lueteltujen riskien osalta varat, jotka ovat käytettävissä sitoumusten täyttämiseen, jos tällaisten voimavarojen valvonnasta on säädetty jäsenvaltioiden lainsäädännössä.

▼M3

1 a. Yrityksen on annettava valvontaviranomaiselle mahdollisuus tutustua luottovakuutusta koskevaan kirjanpitoon, josta ilmenee sekä tekniset tulokset että kyseiseen vakuutustoimintaan liittyvä vakuutustekninen vastuuvelka.

▼M7

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vakuutusyritykset, joiden kotipaikka on niiden alueella, toimittavat määräajoin asiakirjat, jotka ovat tarpeellisia valvontaa varten samoin kuin tilastolliset asiakirjat. Toimivaltaisten viranomaisten on annettava toisilleen tiedoksi kaikki valvontaa varten tarvittavat asiakirjat ja tiedot.

3. Kunkin jäsenvaltion on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että toimivaltaisilla viranomaisilla on tarvittava toimivalta ja keinot niiden vakuutusyritysten liiketoiminnan valvomiseksi, joiden kotipaikka on niiden alueella, mukaan lukien tämän alueen ulkopuolella harjoitettava liiketoiminta tätä liiketoimintaa koskevien neuvoston direktiivien mukaisesti ja niiden soveltamiseksi.

Tämän toimivallan ja keinojen on erityisesti annettava toimivaltaisille viranomaisille mahdollisuus:

a) perehtyä yksityiskohtaisesti yrityksen tilaan ja koko liiketoimintaan, erityisesti:

   — keräämällä tietoja tai vaatimalla vakuutusliikettä koskevien asiakirjojen esittämistä, ja

   — suorittamalla tarkastuksia paikalla yrityksen toimitiloissa,

b) toteuttaa yrityksen, sen hallituksen jäsenten tai johtajien tai yrityksessä määräämisvaltaa käyttävien henkilöiden osalta kaikki asianmukaiset ja tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että yrityksen liiketoiminta on niiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaista, joita yrityksen on noudatettava kussakin jäsenvaltiossa, ja erityisesti toimintasuunnitelman mukaista, jos se on sekä vakuutettujen etuja vaarantavien epäkohtien välttämiseksi tai poistamiseksi pakollinen, ja

c) turvata näiden toimenpiteiden toteuttaminen, jos tarpeellista pakkotoimin ja tarvittaessa oikeusteitse.

Jäsenvaltiot voivat myös säätää, että toimivaltaisilla viranomaisilla on mahdollisuus saada kaikkia edustajien hallussa olevia sopimuksia koskevat tiedot.

20 artikla

1. Jos yritys ei noudata 15 artiklan säännöksiä, sen yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi kieltää varojen vapaan hallinnan ilmoitettuaan asiasta niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, jossa riskit sijaitsevat.

2. Sellaisen yrityksen taloudellisen aseman ennalleen palauttamiseen, jonka solvenssimarginaali ei ole ►M10 16 a artiklassa ◄ säädettyjen vähimmäisvaatimusten mukainen, yrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava, että sen hyväksyttäväksi esitetään tervehdyttämissuunnitelma.

▼M7

Jos toimivaltainen viranomainen katsoo, että yrityksen taloudellinen asema heikkenee huomattavasti, se voi poikkeustapauksissa rajoittaa myös yrityksen varojen vapaata hallintaa tai kieltää sen. Toimivaltaisen viranomaisen on sen jälkeen ilmoitettava kaikista toteuttamistaan toimenpiteistä niille muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueella yritys harjoittaa liiketoimintaansa, ja kyseisten viranomaisten on ensiksi mainitun viranomaisen pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

3. Jos solvenssimarginaali ei ole 17 artiklassa määritellyn takuurahaston mukainen, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on vaadittava yritystä toimittamaan viranomaisen hyväksyttäväksi lyhyen aikavälin rahoitussuunnitelma.

Toimivaltainen viranomainen voi myös rajoittaa yrityksen varojen vapaata hallintaa tai kieltää sen kokonaan. Sen on ilmoitettava toimenpiteestään niiden muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueilla yritys harjoittaa liiketoimintaa, ja viimeksi mainittujen viranomaisten on ensiksi mainitun pyynnöstä toteutettava samat toimenpiteet.

4. Toimivaltaiset viranomaiset voivat toisaalta toteuttaa kaikki aiheelliset toimenpiteet turvatakseen vakuutettujen edut 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa.

5. Jokaisen jäsenvaltion on annettava kaikki tarpeelliset määräykset voidakseen kansallisen lainsäädäntönsä mukaisesti kieltää alueellaan sijaitsevien varojen vapaan hallinnan 1, 2 ja 3 kohdassa säädetyissä tapauksissa yrityksen kotijäsenvaltion pyynnöstä, jonka on osoitettava ne varat, joihin toimenpiteet kohdistetaan.

▼M10

20 a artikla

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet vaatia taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelman laatimista kyseisiltä vakuutusyrityksiltä, jos ne katsovat vakuutuksenottajien oikeuksien olevan vaarannettuja. Tervehdyttämissuunnitelmassa on oltava vähintään seuraavat tiedot kolmelta seuraavalta tilikaudelta:

a) arviot hallintokustannuksista, erityisesti juoksevista yleiskuluista ja palkkioista;

b) suunnitelma, jossa on yksityiskohtaiset arviot tuloista ja menoista ensivakuutusliiketoimien ja tulevien jälleenvakuutusten ja menevien jälleenvakuutusten osalta;

c) taseen kehittymistä koskeva ennuste;

d) arviot vakuutusliikkeestä johtuvien velvoitteiden ja vaaditun solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista;

e) yleinen jälleenvakuutuspolitiikka.

2. Jos vakuutuksenottajien oikeudet vaarantuvat yrityksen heikentyneen taloudellisen tilanteen vuoksi, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet velvoittaa vakuutusyritykset pitämään korkeampaa vaadittua solvenssimarginaalia sen varmistamiseksi, että vakuutusyritys pystyy täyttämään solvenssivaatimukset lähitulevaisuudessa. Tämän korkeamman vaaditun solvenssimarginaalin on perustuttava 1 kohdassa tarkoitettuun taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaan.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet alentaa kaikkien käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin hyväksyttävien erien arvoa erityisesti, jos näiden erien markkina-arvossa on tapahtunut merkittäviä muutoksia viimeisen tilikauden päättymisen jälkeen.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pienentää 16 a artiklan mukaisesti määritettyä jälleenvakuutukseen perustuvan solvenssimarginaalin alennusta, jos

a) jälleenvakuutussopimusten luonne tai niiden laatu on muuttunut merkittävästi viimeksi kuluneesta tilikaudesta;

▼M10

b) jälleenvakuutussopimuksiin ei liity liittyvää riskinsiirtoa tai se on vähäistä.

5. Jos toimivaltaiset viranomaiset ovat vaatineet vakuutusyritykseltä taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaa 1 kohdan mukaisesti, ne eivät saa antaa todistusta tämän direktiivin 10 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan, neuvoston direktiivin 88/357/ETY (toinen vahinkovakuutusdirektiivi) ([1]) 16 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja neuvoston direktiivin 92/49/ETY (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi) ([2]) 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti niin kauan kuin ne katsovat vakuutuksenottajien oikeuksien olevan vaarannettuja 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

▼B

21 artikla

1. Jäsenvaltioiden on sallittava, että yritys luovuttaa koko vakuutuskantansa tai sen osan, jos vastaanottavalla yrityksellä kannanluovutus huomioon ottaen on riittävä solvenssimarginaali.

Asianomaisten valvontaviranomaisten on neuvoteltava keskenään ennen tällaisen kannanluovutuksen hyväksymistä.

2. Toimivaltaisten valvontaviranomaisten hyväksyttyä tällaisen kannanluovutuksen, se on välittömästi voimassa kyseisiin vakuutuksenottajiin tai vakuutettuihin nähden.

C jakso: Toimiluvan peruuttaminen

▼M7

22 artikla

1. Kotijäsenvaltion toimivaltainen viranomainen voi peruuttaa vakuutusyritykselle antamansa toimiluvan, jos yritys:

a) ei käytä toimilupaa 12 kuukauden kuluessa, luopuu siitä nimenomaisesti tai lopettaa liiketoimintansa yli kuudeksi kuukaudeksi, jollei kyseinen jäsenvaltio ole säätänyt, että toimilupa raukeaa näissä tapauksissa,

b) ei enää täytä toiminnan aloittamisen edellytyksiä,

c) ei ole voinut määräajassa toteuttaa 20 artiklassa tarkoitetussa tervehdyttämis- tai rahoitussuunnitelmassa vahvistettuja toimenpiteitä, ja

d) laiminlyö törkeästi siihen sovellettavan lainsäädännön perusteella kuuluvia velvoitteitaan.

Jos toimilupa peruutetaan tai raukeaa, kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen on ilmoitettava asiasta muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille, joiden on toteutettava aiheelliset toimenpiteet estääkseen sen, että kyseinen yritys aloittaa uuden liiketoiminnan niiden alueella joko sijoittautumisvapauden tai palvelujen tarjoamisen vapauden perusteella. Yrityksen on toisaalta toteutettava näiden viranomaisten kanssa kaikki aiheelliset toimenpiteet vakuutettujen etujen turvaamiseksi ja erityisesti rajoitettava yrityksen varojen vapaata hallintaa 20 artiklan 1 ja 2 kohdan toisen alakohdan tai 3 kohdan toisen alakohdan soveltamiseksi.

2. Toimiluvan peruuttamispäätös on perusteltava yksityiskohtaisesti ja annettava tiedoksi kyseiselle yritykselle.

([1]) EYVL L 172, 4.7.1988, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/26/EY (EYVL L 181, 20.7.2000, s. 65).

([2]) EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27).

▼M6

III A OSASTO

Säännökset, joita sovelletaan yhteisön alueelle sijoittautuneisiin asioimistoihin tai sivukonttoreihin, jotka kuuluvat yrityksille, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella

▼B

23 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava yrityksiltä, joiden kotipaikka on yhteisön ulkopuolella, virallinen toimilupa 1 artiklassa tarkoitetun liiketoiminnan aloittamiselle alueellaan.

2. Jäsenvaltio saa myöntää toimiluvan, jos yritys täyttää vähintään seuraavat edellytykset:

a) sillä on kansallisen lainsäädännön mukaan oikeus harjoittaa vakuutustoimintaa;

b) se perustaa asioimiston tai sivukonttorin jäsenvaltion alueelle;

c) se sitoutuu järjestämään asioimistonsa tai sivukonttorinsa sijaintipaikkaan siellä harjoittamaansa liiketoimintaa koskevan kirjanpidon ja säilyttämään siellä kaikki liiketoimintaan liittyvät asiakirjat;

d) se nimeää valtuutetun asiamiehen, jonka toimivaltaiset viranomaiset hyväksyvät;

e) yrityksen siinä maassa, jossa se harjoittaa liiketoimintaansa, omistamien varojen määrä on vähintään puolet 17 artiklan 2 kohdassa säädetystä takuurahaston vähimmäismäärästä, ja se tallettaa yhden neljäsosan vähimmäismäärästä vakuudeksi;

f) se sitoutuu ylläpitämään 25 artiklan mukaisen solvenssimarginaalin;

g) se esittää 11 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisen toimintasuunnitelman;

▼M9

h) se ilmoittaa kuhunkin muuhun kuin siihen jäsenvaltioon, johon toimilupaa haetaan, nimetyn korvausedustajan nimen ja osoitteen, jos katettava riski on luokiteltu liitteessä olevan A kohdan luokkaan 10, rahdinkuljettajan vastuuta lukuun ottamatta.

▼B

24 artikla

Jäsenvaltioiden on vaadittava, että yritykset muodostavat riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan, joka kattaa näiden jäsenvaltioiden alueilla tekemistä vakuutussopimuksista aiheutuvan vastuun. Jäsenvaltioiden on huolehdittava, että asioimisto tai sivukonttori kattaa tämän vakuutusteknisen vastuuvelan samansuuruisin ja kyseisen valtion säätämään määrään saakka toisiaan vastaavin varoin.

Jäsenvaltion lainsäädäntöä on sovellettava vakuutusteknisen vastuuvelan laskemiseen, sallittujen sijoituskohteiden määrittelyyn ja varojen arvostukseen.

Asianomaisen jäsenvaltion on vaadittava, että vakuutusteknistä vastuuvelkaa vastaavat varat sijaitsevat sen alueella. Tällöin on kuitenkin sovellettava, mitä 15 artiklan 3 kohdassa säädetään.

25 artikla

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että niiden alueille perustetuilla asioimistoilla tai sivukonttoreilla on solvenssimarginaali, joka muodostuu varoista, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat velat sekä aineettomat erät. Solvenssimarginaali on laskettava 16 artiklan 3 kohdan säännösten mukaisesti. Tämän marginaalin laskemisessa voidaan kuitenkin ottaa huomioon vain kyseisen asioimiston tai sivukonttorin harjoittamaan toimintaan liittyvät vakuutusmaksut ja korvaukset.

2. Yksi kolmasosa solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Takuurahasto ei saa olla pienempi kuin puolet 17 artiklan 2 kohdassa

▼B

vaaditusta vähimmäismäärästä. Edellä 23 artiklan 2 kohdan e alakohdan mukaisesti tehty alkutallete luetaan tähän takuurahastoon.

3. Solvenssimarginaalia vastaavat varat on pidettävä takuurahaston määrään saakka siinä maassa, jossa liiketoimintaa harjoitetaan, ja sen ylimenevä osa yhteisön alueella.

▼M2

26 artikla

1. Yritykset, jotka ovat hakeneet toimilupaa tai saaneet sen useammalta kuin yhdeltä jäsenvaltiolta, voivat hakea seuraavia vain yhdessä myönnettäviä etuja:

a) Edellä 25 artiklassa tarkoitettu solvenssimarginaali lasketaan yrityksen koko yhteisön alueella harjoittaman liiketoiminnan mukaan; tätä laskelmaan varten otetaan huomioon ainoastaan kaikkien yhteisön alueelle perustettujen asioimistojen tai sivukonttoreiden toiminta,

b) 23 artiklan 2 kohdan e alakohdassa vaadittu tallete on tehtävä ainoastaan yhteen näistä jäsenvaltioista,

c) takuurahaston kattavat varat voivat sijaita missä tahansa niistä jäsenvaltioista, joissa yritys toimii.

2. Hakemus 1 kohdassa tarkoitettujen etujen saamiseksi on tehtävä kyseisten jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille. Hakemuksessa on mainittava se jäsenvaltion viranomainen, joka tulevaisuudessa valvoo yhteisöön sijoittautuneiden asioimistojen tai sivukonttoreiden koko liiketoiminnan vakavaraisuutta. Yrityksen on perusteltava viranomaisen valinta. Tallete on tehtävä tässä jäsenvaltiossa.

3. Edellä 1 kohdassa mainitut edut voidaan myöntää vain, jos kaikkien niiden jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset, joille hakemus on jätetty, hyväksyvät tämän. Edut tulevat voimaan heti, kun valittu valvontaviranomainen ilmoittaa toisille valvontaviranomaisille valvovansa yhteisössä toimivien asioimistojen tai sivukonttoreiden koko liiketoiminnan vakavaraisuutta.

Valitun valvontaviranomaisen on saatava muilta jäsenvaltioilta niiden alueelle perustettujen asioimistojen ja sivukonttoreiden kokonaismaksukyvyn valvonnassa tarvittavat tiedot.

4. Kaikkien asianomaisten jäsenvaltioiden on samanaikaisesti peruutettava tämän artiklan nojalla myönnetyt edut yhden tai useamman asianomaisen jäsenvaltion pyynnöstä.

▼B

27 artikla

Edellä 19 ja 20 artiklan säännöksiä sovelletaan myös tässä osastossa tarkoitettujen yritysten asioimistoihin ja sivukonttoreihin.

▼M2

Sovellettaessa 20 artiklaa silloin, kun yritys täyttää edellytykset 26 artiklan 1 kohdassa mainittujen etujen saamiseksi, on viranomaista, joka vastaa yhteisössä toimivien asioimistojen tai sivukonttoreiden koko liiketoiminnan vakavaraisuuden tarkastamisesta, kohdeltava samalla tavalla kuin sen valtion viranomaista, jonka alueella yhteisössä toimivan yrityksen pääkonttori on.

▼B

28 artikla

Jos 26 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu viranomainen peruuttaa toimiluvan, tämän on ilmoitettava siitä niiden muiden jäsenvaltioiden viranomaisille, joiden alueella yritys toimii, ja viimeksi mainittujen viranomaisten on toteutettava tarvittavat toimenpiteet. Jos syynä toimiluvan peruuttamiseen on sen kokonaisvakavaraisuuden riittämättömyys, jonka 26 artiklassa tarkoitettuun pyyntöön suostuneet jäsenvaltiot ovat määränneet, suostumuksen antaneiden jäsenvaltioiden on myös peruutettava myöntämänsä toimiluvat.

▼M7

28 a artikla

1. Kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin kunkin jäsenvaltion on sallittava, että niiden alueelle perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit siirtävät kokonaan tai osittain sopimuksia koskevan vakuutuskantansa samaan jäsenvaltioon sijoittautuneelle vastaanottavalle yritykselle, jos tämän jäsenvaltion tai tarvittaessa 26 artiklassa tarkoitetun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen tarpeellinen solvenssimarginaali.

2. Kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin kunkin jäsenvaltion on sallittava, että sen alueella perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot ja sivukonttorit siirtävät kokonaan tai osittain vakuutuskantansa vakuutusyritykselle, jonka kotipaikka on toisessa jäsenvaltiossa, jos tämän jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen riittävä solvenssimarginaali.

3. Jos jäsenvaltio sallii, että sen alueelle perustetut ja tässä osastossa tarkoitetut asioimistot tai sivukonttorit kansallisen lainsäädännön mukaisin edellytyksin siirtävät kokonaan tai osittain vakuutuskantansa tässä osastossa tarkoitetuille ja toisen jäsenvaltion alueelle perustetulle asioimistolle tai sivukonttorille, sen on huolehdittava, että vastaanottavan yrityksen tai tarvittaessa 26 artiklassa tarkoitetun jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset todistavat, että vastaanottavalla yrityksellä on kannanluovutus huomioon ottaen tarpeellinen solvenssimarginaali ja että vastaanottavan yrityksen jäsenvaltion laki sallii tällaisen luovutuksen ja että tämä valtio hyväksyy luovutuksen.

4. Edellä 1, 2 ja 3 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa sen jäsenvaltion, jossa luovuttava asioimisto tai sivukonttori sijaitsee, on sallittava luovutus saatuaan sen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten suostumuksen, jossa riski sijaitsee, jollei tämä ole jäsenvaltio, jossa luovuttava asioimisto tai sivukonttori sijaitsee.

5. Niiden jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten, joita on asiassa kuultu, on annettava tiedoksi lausuntonsa tai suostumuksensa luovuttavan vakuutusyrityksen kotijäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille kolmen kuukauden kuluessa pyynnöstä; jos ne viranomaiset, joita on asiassa kuultu, eivät ole antaneet vastausta määräajassa, vastauksen puuttumista pidetään myönteistä lausuntoa tai hiljaista suostumusta vastaavana.

6. Tämän artiklan mukaisesti hyväksytty luovutus julkistetaan kansallisessa lainsäädännössä säädettyjen edellytysten mukaisesti jäsenvaltiossa, jossa riski sijaitsee. Tämä luovutus ovat välittömästi voimassa vakuutuksenottajiin, vakuutettuihin ja kaikkiin muihin henkilöihin nähden, joilla on luovutetuista sopimuksista johtuvia oikeuksia tai velvoitteita.

Tämä säännös ei rajoita jäsenvaltioiden oikeutta antaa vakuutuksenottajille mahdollisuus irtisanoa sopimus tietyssä määräajassa luovutuksesta.

▼B

29 artikla

Yhteisö voi perustamissopimuksen mukaisesti tehdyillä sopimuksilla sitoutua yhden tai useamman kolmannen maan kanssa soveltamaan tässä osastossa olevista säännöksistä poikkeavia säännöksiä varmistaakseen vastavuoroisuuteen perustuen riittävän turvan jäsenvaltioiden vakuutetuille.

▼M6

III B OSASTO

Säännökset, joita sovelletaan kolmannen maan lainsäädännön alaisten emoyritysten tytäryrityksiin sekä sellaisten emoyritysten suorittamiin osuuksien hankintoihin

▼M12

29 a Artikla

1. Jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on ilmoitettava komissiolle ja muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille:

a) toimiluvan myöntämisestä sellaiselle suoralle tai välilliselle tytäryhtiölle, jonka yhteen tai useampaan emoyritykseen sovelletaan kolmannen maan lakia;

b) jos tällainen emoyritys hankkii sellaisen osuuden yhteisön vakuutusyrityksestä, että jälkimmäisestä tulee sen tytäryhtiö.

2. Jos 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu toimilupa myönnetään sellaiselle suoralle tai välilliselle tytäryhtiölle, jonka yhteen tai useampaan emoyritykseen sovelletaan kolmannen maan lakia, yritysryhmän rakenne on eriteltävä ilmoituksessa, joka toimivaltaisen viranomaisen on tehtävä komissiolle.

▼M6

29 b artikla

1. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kaikista niiden vakuutusyrityksille aiheutuvista yleisistä vaikeuksista niiden sijoittautuessa kolmanteen maahan tai harjoittaessaan toimintaansa siellä.

2. Komissio laatii ensimmäisen kerran viimeistään kuusi kuukautta ennen kuin tätä direktiiviä ryhdytään soveltamaan ja sen jälkeen määräajoin kertomuksen yhteisön vakuutusyritysten 3 ja 4 kohdassa tarkoitetusta kohtelusta kolmansissa maissa niiden sijoittautuessa ja harjoittaessa toimintaansa sekä hankkiessa osuuksia kolmansien maiden vakuutusyrityksistä. Komissio antaa nämä kertomukset sekä tarvittavat ehdotukset neuvostolle.

3. Jos komissio havaitsee joko 2 kohdassa tarkoitettujen kertomusten tai muiden tietojen perusteella, että jokin kolmas maa ei myönnä yhteisön vakuutusyrityksille yhtä tehokasta markkinoillepääsyä kuin yhteisö myöntää kyseisen kolmannen maan vakuutusyrityksille, komissio voi pyytää neuvostolta tarvittavia valtuuksia neuvotellakseen vastaavien kilpailumahdollisuuksien saamisesta yhteisön vakuutusyrityksille. Neuvosto päättää asiasta määräenemmistöllä.

4. Jos komissio havaitsee joko 2 kohdassa tarkoitettujen kertomusten tai muiden tietojen perusteella, että jossakin kolmannessa maassa toimivat yhteisön vakuutusyritykset eivät saa sellaista kansallista kohtelua, joka antaisi niille samat kilpailumahdollisuudet kuin kotimaisille vakuutusyrityksille, ja etteivät tehokkaan markkinoillepääsyn edellytykset toteudu, komissio voi aloittaa neuvottelut tilanteen korjaamiseksi.

▼M12

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa voidaan neuvottelujen aloittamisen lisäksi, päätöksen 1999/468/EY [1] 5 artiklassa tarkoitettua menettelyä noudattaen ja ottaen huomioon päätöksen 7 artiklan 3 kohdan ja 8 artiklan, milloin tahansa myös päättää, että jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on rajoitettava tai lykättävä päätöksiään, jotka koskevat:

a) toimilupahakemuksia, riippumatta siitä, ovatko ne vireillä päätöksen tekohetkellä vai onko ne pantu vireille sen jälkeen;

b) kyseisen kolmannen maan lainsäädännön alaisten suorien tai välillisten emoyritysten suorittamia osuuksien hankintoja.

---

[1] EYVL L 184, 17.7.1999, s. 23.

▼M6

Mainitut toimenpiteet saavat olla voimassa enintään kolme kuukautta.

Ennen mainitun kolmen kuukauden määräajan päättymistä ja käytyjen neuvottelujen tulosten perusteella neuvosto voi komission ehdotuksesta päättää määräenemmistöllä toimenpiteiden jatkamisesta.

Päätösten rajoittamista tai lykkäämistä ei saa soveltaa tapauksiin, joissa yhteisössä asianmukaisen toimiluvan saaneet vakuutusyritykset tai niiden tytäryritykset perustavat tytäryrityksiä tai joissa tällaiset yritykset tai tytäryritykset hankkivat osuuksia yhteisön vakuutusyrityksistä.

5. Kun komissio toteaa jonkin 3 ja 4 kohdassa kuvatun tilanteen syntyneen, jäsenvaltioiden on ilmoitettava sille sen pyynnöstä:

a) jokaisesta sellaisen tytäryrityksen toimilupahakemuksesta, jonka yksi tai useampi kyseisen kolmannen maan lainsäädännön alainen emoyritys omistaa suoraan tai välillisesti;

b) jokaisesta tällaisen yrityksen suunnitelmasta hankkia jostain yhteisön vakuutusyrityksestä sellainen osuus, että jälkimmäisestä tulisi edellisen tytäryritys.

Tämä tiedonantovelvollisuus lakkaa, kun 3 tai 4 kohdassa tarkoitetun kolmannen maan kanssa on tehty sopimus, tai kun 4 kohdan 2 ja 3 alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden soveltaminen päättyy.

6. Tämän artiklan mukaisesti suoritettujen toimenpiteiden on oltava niiden velvoitteiden mukaisia, joita yhteisöllä on vakuutusyritysten toiminnan aloittamista koskevien kahden- tai monenvälisten kansainvälisten sopimusten nojalla.

▼B

IV OSASTO

Siirtymäsäännökset ja muut säännökset

30 artikla

1. Jäsenvaltioiden on sallittava II osastossa tarkoitetuille yrityksille, jotka tämän direktiivin täytäntöön panemiseksi toteutettujen toimenpiteiden tullessa voimaan harjoittavat niiden alueilla yhtä tai useampaa 1 artiklassa mainittua vakuutusluokkaa, viiden vuoden määräaika tämän direktiivin tiedoksi antamisesta lukien toimintansa mukauttamiseksi 16 ja 17 artiklan säännöksiin.

2. Jäsenvaltiot saavat lisäksi:

a) myöntää kaikille 1 kohdassa tarkoitetuille yrityksille, jotka viisivuotiskauden päättyessä eivät vielä ole kokonaan muodostaneet solvenssimarginaaliaan enintään kahden vuoden lisäajan edellyttäen, että nämä yritykset ovat 20 artiklan mukaisesti esittäneet valvontaviranomaisen hyväksyttäväksi toimenpiteet, joihin ne aikovat ryhtyä tuossa tarkoituksessa;

b) olla vaatimatta 1 kohdassa tarkoitetuilta yrityksiltä, joiden vuotuiset vakuutusmaksutulot viisivuotiskauden päättyessä jäävät pienemmiksi kuin 17 artiklan 2 kohdassa vaaditun vähimmäistakuurahaston kuusinkertainen määrä, tällaisen vähimmäistakuurahaston perustamista ennen sellaisen tilikauden päättymistä, jona vakuutusmaksutulot ovat tämän vähimmäistakuurahaston kuusinkertainen määrä. Harkittuaan 33 artiklassa säädetyn tutkimuksen tuloksia neuvosto päättää yksimielisesti komission ehdotuksesta, milloin jäsenvaltiot poistavat tämän erivapauden.

3. Yritykset eivät saa laajentaa toimintaansa 8 artiklan 2 kohdan tai 10 artiklan mukaisesti, elleivät ne noudata välittömästi tämän direktiivin määräyksiä. Edellä 2 kohdan b alakohdassa tarkoitetut yritykset, jotka oman maansa alueella laajentavat toimintaansa muihin vakuutusluokkiin tai tämän alueen muihin osiin, voidaan kuitenkin 10 vuoden määräajaksi direktiivin tiedoksiantopäivästä lukien vapauttaa 17 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta vähimmäistakuurahaston perustamisvaatimuksesta.

▼B

4. Yritys, jolla on 8 artiklassa luetelluista poikkeava yhtiömuoto, voi jatkaa direktiivin tiedoksiannosta lukien kolmen vuoden ajan nykyistä liiketoimintaansa sellaisessa oikeudellisessa muodossa, jossa se toimii tiedoksi antamisen ajankohtana. Yritykset, jotka on perustettu Yhdistyneeseen kuningaskuntaan kuninkaallisella erityissäädöksellä (”by Royal Charter”), erityisellä asiakirjalla (”by Private Act”) tai erityisellä viranomaisen päätöksellä (”by Special Public Act”) saavat jatkaa liiketoimintaansa nykyisessä muodossaan rajoittamattoman ajan.

Belgiassa toimivat yritykset, jotka tarkoituksensa mukaisesti harjoittavat kiinnitysluottojen välitysliikettä tai säästämistoimintaa yksityisten säästöpankkien valvontaa koskevien säännösten 15 artiklan 4 kohdan mukaisesti, jotka on yhteensovitettu 23 päivänä kesäkuuta 1987 annetulla ”arrété royal” -säädöksellä, saavat jatkaa tällaista toimintaa kolmen vuoden ajan tämän direktiivin tiedoksi antamisesta.

Kyseisten jäsenvaltioiden on laadittava luettelo tällaisista yrityksistä ja toimitettava se muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

5. Niiden yritysten pyynnöstä, jotka täyttävät 15, 16 ja 17 artiklan vaatimukset, jäsenvaltioiden on lakattava soveltamasta nykyisiin säännöksiin perustuvia rajoituksia, kuten vaatimuksia kiinnityksistä, talletteista ja vakuuksista.

31 artikla

Jäsenvaltioiden on myönnettävä III osastossa tarkoitetuille asioimistoille tai sivukonttoreille, jotka tämän direktiivin täytäntöön panemiseksi toteutettujen toimenpiteiden tullessa voimaan harjoittavat yhtä tai useampaa 1 artiklassa tarkoitettua vakuutusluokkaa ja jotka eivät laajenna toimintaansa 10 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla, enintään viiden vuoden määräaika tämän direktiivin tiedoksi antamisesta toimintansa mukauttamiseksi 25 artiklan säännöksiin.

32 artikla

Sen ajanjakson kuluessa, joka päättyy kolmannen maan kanssa 29 artiklan mukaisesti tehdyn sopimuksen tullessa voimaan tai viimeistään neljän vuoden kuluttua tämän direktiivin tiedoksiantoajankohdasta, jokainen jäsenvaltio saa alueelleen perustettuihin tuon maan yrityksiin edelleen soveltaa 1 päivänä tammikuuta 1973 voimassa olleita säännöksiä, jotka koskevat vakuutusteknisen vastuuvelan katteena olevien varojen vastaavuutta ja sijaintia edellyttäen, että ilmoitus siitä tehdään muille jäsenvaltioille ja komissiolle, ja ettei näille yrityksille anneta laajempia helpotuksia kuin mitä sen alueelle perustetuille jäsenvaltioiden yrityksille annetaan 15 artiklan 2 kohdan mukaan.

V OSASTO

Loppusäännökset

33 artikla

Komission ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten on toimittava tiiviissä yhteistyössä helpottaakseen ensivakuutuksen valvontaa yhteisössä ja tutkiakseen kaikkia tämän direktiivin soveltamisessa mahdollisesti ilmeneviä vaikeuksia.

34 artikla

1. Komissio antaa neuvostolle kuuden vuoden kuluessa tämän direktiivin tiedoksi antamisesta kertomuksen tässä direktiivissä vahvistettujen taloudellisten vaatimusten vaikutuksista jäsenvaltioiden vakuutusmarkkinoihin.

2. Tarvittaessa komissio antaa osakertomuksia neuvostolle ennen 30 artiklan 1 kohdassa säädetyn siirtymäkauden loppua.

▼B

35 artikla

Jäsenvaltioiden on muutettava kansalliset säännöksensä tämän direktiivin mukaisiksi 18 kuukauden kuluessa sen tiedoksi antamisesta ja ilmoitettava tästä viipymättä komissiolle.

Näin muutettuja säännöksiä on ryhdyttävä 30, 31 ja 32 artiklassa säädetyin poikkeuksin soveltamaan 30 kuukauden kuluessa tiedoksiantopäivästä.

36 artikla

Kun tämä direktiivi on annettu tiedoksi, jäsenvaltioiden on huolehdittava, että niiden tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamat keskeiset lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset toimitetaan kirjallisina komissiolle.

37 artikla

Liite on erottamaton osa tätä direktiiviä.

38 artikla

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

▼B

LIITE

A. **Riskien luokittelu vakuutusluokittain**

1. *Tapaturmat* (mukaan lukien työtapaturmat ja ammattitaudit)

   — kiinteät rahalliset etuudet

   — vahingonkorvauksen luonteiset etuudet

   — kahden edellisen yhdistelmät

   — matkustajille aiheutuneet vammat

2. *Sairaus*

   — kiinteät rahalliset etuudet

   — vahingonkorvauksen luonteiset etuudet

   — kahden edellisen yhdistelmät

3. *Maa-ajoneuvot* (paitsi rautateiden liikkuva kalusto)

   Kaikki vahingot ja tappiot, jotka aiheutuvat

   — maalla käytettäville moottoriajoneuvoille

   — muille maa-ajoneuvoille kuin moottoriajoneuvoille

4. *Rautateiden liikkuva kalusto*

   Kaikki rautateiden liikkuvalle kalustolle aiheutuvat vahingot ja tappiot

5. *Ilma-alukset*

   Kaikki ilma-aluksille aiheutuvat vahingot tai menetykset

6. *Alukset* (meri-, järvi-, joki- ja kanava-alukset)

   Kaikki vahingot tai tappiot, jotka aiheutuvat

   — joki- ja kanava-aluksille

   — järvialuksille

   — merialuksille

7. *Kuljetettavat tavarat* (mukaan lukien kauppa- ja matkatavarat sekä kaikki muut tavarat)

   Kaikki kuljetettaville tavaroille tai matkatavaroille aiheutuneet vahingot tai tappiot, kuljetustavasta riippumatta

8. *Tulipalo ja luonnonvoimat*

   Kaikki omaisuudelle (paitsi 3, 4, 5, 6, 7 luokkaan sisältyvälle) aiheutuneet vahingot tai tappiot, joiden syynä on:

   — tulipalo

   — räjähdys

   — myrsky

   — muut luonnonvoimat kuin myrsky

   — ydinvoima

   — maan vajoaminen

9. *Muut omaisuudelle aiheutuneet vahingot*

   Kaikki omaisuudelle (paitsi 3, 4, 5, 6 ja 7 luokkaan sisältyvälle) aiheutuneet vahingot tai tappiot, joiden syynä on raesade tai halla tai jokin muu kuin 8 kohdassa mainittu tapahtuma, kuten varkaus

10. *Moottoriajoneuvovastuu*

    Kaikki vastuu, joka aiheutuu maalla (mukaan lukien rahdinkuljettajan vastuu) käytettävien moottoriajoneuvojen käytöstä

▼B

11. *Ilmakuljetusvastuu*

Kaikki ilma-alusten käytöstä (mukaan lukien rahdinkuljettajan vastuu) aiheutuva vastuu

12. *Vastuu aluksista (meri-, järvi-, joki- ja kanava-aluksista)*

Kaikki laivojen, alusten tai veneiden käytöstä merellä, järvillä, joilla tai kanavilla aiheutunut vastuu (mukaan lukien rahdinkuljettajan vastuu)

13. *Yleinen vastuu*

Kaikki muut kuin 10, 11 ja 12 kohdassa mainitut vastuut

14. *Luotto*

— maksukyvyttömyys (yleinen)

— vientiluotot

— osamaksuluotot

— kiinnitysluotot

— maatalousluotot

15. *Takaus*

— takaus (välitön)

— takaus (välillinen)

16. *Erilaiset taloudelliset tappiot*

— työllisyysriskit

— tulojen menetys (yleinen)

— huono sää

— etuuksien menetys

— jatkuvat yleiskulut

— ennakoimattomat liikekulut

— markkina-arvon laskusta aiheutunut menetys

— vuokran tai tulojen menetys

— muut kuin yllä mainitut välilliset kaupalliset tappiot

— muut (ei-kaupalliset) taloudelliset tappiot

— muunlaiset taloudelliset tappiot

17. *Oikeusturva*

Asianajo- ja oikeudenkäyntikulut

▼M2

18. *Apu*

Niille henkilöille annettava apu, jotka joutuvat vaikeuksiin ollessaan matkoilla, poissa kotoaan tai poissa pysyvältä asuinpaikaltaan

▼B

Yhteen luokkaan sisältyvät riskit eivät saa kuulua mihinkään muuhun luokkaan paitsi C kohdassa mainituissa tapauksissa.

B. **Useamman kuin yhden vakuutusluokan harjoittamista varten myönnettyjen toimilupien kuvaus**

Kun toimilupa kattaa samanaikaisesti:

a) luokan 1 ja 2, se on nimeltään ”Tapaturma- ja sairausvakuutus”;

b) luokan 1 (4 kohta), 3, 7 ja 10, se on nimeltään ”Moottoriajoneuvovakuutus”;

c) luokan 1 (4 kohta), 4, 6, 7 ja 12, se on nimeltään ”Meri- ja kuljetusvakuutus”;

d) luokan 1 (4 kohta), 5, 7 ja 11, se on nimeltään ”Ilmakuljetusvakuutus”;

▼B

e) luokan 8 ja 9, se on nimeltään ”Tulipalon ja muun omaisuusvahingon varalta otettu vakuutus”;

f) luokan 10, 11, 12 ja 13, se on nimeltään ”Vastuuvakuutus”;

g) luokan 14 ja 15, se on nimeltään ”Luotto- ja takausvakuutus”;

h) kaikki luokat, sitä nimitetään kyseisen jäsenvaltion valinnan mukaan; tämän on ilmoitettava valinnastaan muille jäsenvaltioille ja komissiolle.

C. **Liitännäisriskit**

Yritys, joka saa toimiluvan yhteen luokkaan tai useamman luokan ryhmään kuuluvalle pääriskille, voi myös vakuuttaa toiseen luokkaan kuuluvia riskejä tarvitsematta niille toimilupaa, jos ne:

— liittyvät pääriskiin,

— koskevat kohdetta, joka on katettu pääriskiä vastaan, ja

— on katettu pääriskin vakuutussopimuksella

▼M4

A kohdan 14, 15 ja 17 luokkiin sisältyviä riskejä ei kuitenkaan saa pitää muiden luokkien liitännäisriskeinä.

Kuitenkin voidaan 17 luokkaan (oikeusturvavakuutus) sisältyvää riskiä pitää 18 luokan liitännäisriskinä, jos ensimmäisessä alakohdassa määritellyt edellytykset täyttyvät, jos pääriski liittyy yksinomaan sellaisille henkilöille annettuun apuun, jotka joutuvat vaikeuksiin ollessaan matkalla, poissa kotoaan tai ollessaan poissa vakinaisesta asuinpaikastaan.

Oikeusturvavakuutusta voidaan myös pitää liitännäisriskinä ensimmäisessä alakohdassa esitetyin edellytyksin, kun se koskee riitoja tai riskejä, jotka aiheutuvat merialusten käytöstä tai liittyvät niiden käyttöön.

▼M3

D. **Luottovakuutusta koskevan luokan tasoitusvastuun laskentamenetelmä**

Menetelmä N:o 1

1. Yrityksen on perustettava A kohdassa mainittuun vakuutusluokkaan 14, jäljempänä ’luottovakuutus’, kuuluvia riskejä varten tasoitusvastuu, jota käytetään tasaamaan kyseisessä luokassa tilikauden aikana mahdollisesti syntyvä tekninen alijäämä.

2. Tasoitusvastuuseen on kunakin tilikautena siirrettävä 75 prosenttia luottovakuutustoiminnassa mahdollisesti syntyvästä teknisestä ylijäämästä kuitenkin enintään 12 prosenttia nettovakuutusmaksuista tai -osuuksista, kunnes vastuun suuruus on 150 prosenttia viiden edellisen tilivuoden aikana saatujen nettovakuutusmaksujen tai -osuuksien korkeimmasta vuotuisesta määrästä.

Menetelmä N:o 2

1. Yrityksen on perustettava A kohdassa mainittuun vakuutusluokkaan 14, jäljempänä ’luottovakuutus’, kuuluvia riskejä varten tasoitusvastuu, jota käytetään tasaamaan kyseisessä luokassa tilikauden aikana mahdollisesti syntyvä tekninen alijäämä.

2. Tasoitusvastuun vähimmäismäärän on oltava 134 prosenttia viiden edellisen tilikauden aikana vuosittain saatujen vakuutusmaksujen tai osuuksien keskiarvosta sen jälkeen, kun niistä on vähennetty menevä jälleenvakuutus ja siihen on lisätty tuleva jälleenvakuutus.

3. Tasoitusvastuuseen on kunakin perättäisenä tilikautena siirrettävä 75 prosenttia kyseisessä luokassa mahdollisesti syntyvästä teknisestä ylijäämästä, kunnes vastuu on vähintään samansuuruinen kuin 2 kohdan mukaan laskettu vähimmäismäärä.

4. Jäsenvaltiot voivat laatia erityissääntöjä tässä direktiivissä määrätyt vähimmäissummat ylittävän vastuun määrän ja/tai vuosittain tehtävän siirron määrän laskemiseksi.

Menetelmä N:o 3

1. Edellä A kohdassa mainittua vakuutusluokkaa 14 varten, jäljempänä ’luottovakuutus’, on muodostettava tasoitusvastuu, jolla tasataan kyseisessä vakuutusluokassa tilikauden aikana mahdollisesti syntyvä keskimääräistä korkeampi vahinkosuhde.

▼M3

2. Tasoitusvastuun määrä on laskettava seuraavan menetelmän mukaan:

Kaikkien laskelmien on perustuttava vakuutuksenantajan omalla vastuulla olevaan liikkeen tuloihin ja menoihin.

Tasoitusvastuuseen on siirrettävä kunakin tilikautena mahdollisesti syntyvää korvausvajausta vastaava määrä, kunnes vastuu on saavuttanut vaaditun suuruuden tai se on palautettu vaaditun suuruiseksi.

Korvausvajaus on katsottava syntyneeksi, jos tilikauden vahinkosuhde on alhaisempi kuin vertailujakson keskimääräinen vahinkosuhde. Korvausvajausta vastaava määrä saadaan kertomalla kyseisten kahden vahinkosuhteen välinen erotus tilikauden aikana saaduilla vakuutusmaksutuotoilla.

Tasoitusvastuun määrän on oltava kuusinkertainen verrattuna vertailujakson vahinkosuhteiden hajontaan keskimääräisestä vahinkosuhteesta, kerrottuna tilikauden aikana saaduilla vakuutusmaksutuotoilla.

Jos korvausten määrä on jonakin tilikautena tavanomaista suurempi, tasoitusvastuusta on otettava ylitystä vastaava summa. Korvausten määrää on pidettävä tavanomaista suurempana, jos tilikauden vahinkosuhde on korkeampi kuin keskimääräinen vahinkosuhde. Ylitystä vastaava summa saadaan kertomalla kyseisen kahden vahinkosuhteen välinen erotus tilikauden aikana saaduilla vakuutusmaksutuotoilla.

Korvausten määrästä riippumatta tasoitusvastuuseen on kunakin tilikautena ensin siirrettävä 3,5 prosenttia vastuun vaaditusta määrästä, kunnes vastuu on saavuttanut vaaditun suuruuden tai se on palautettu vaaditun suuruiseksi.

Vertailujakson pituuden on oltava vähintään 15 vuotta ja enintään 30 vuotta. Tasoitusvastuuta ei tarvitse muodostaa, jos vertailujakson aikana korvausten määrä ei ole ylittänyt vakuutusmaksutuottoja.

Tasoitusvastuun vaadittua määrää ja vastuusta otettavan summan suuruutta voidaan alentaa, jos vertailujakson keskimääräinen vahinkosuhde osoittaa yhdessä kulusuhteen kanssa, että vakuutusmaksuihin sisältyy turvallisuusmarginaali.

Menetelmä N:o 4

1. Edellä A kohdassa mainittua 14 luokkaa varten, jäljempänä ’luottovakuutus’, on muodostettava tasoitusvastuu, jota käytetään tasaamaan kyseisessä vakuutusluokassa tilikauden aikana mahdollisesti syntyvä keskimääräistä korkeampi vahinkosuhde.

2. Tasoitusvastuun määrä on laskettava seuraavan menetelmän mukaan:

Kaikkien laskelmien on perustuttava vakuutuksenantajan omalla vastuulla olevaan liikkeen tuloihin ja menoihin.

Tasoitusvastuuseen on siirrettävä kunakin tilikautena mahdollisesti syntyvää korvausvajausta vastaava summa, kunnes vastuu on vaaditun enimmäismäärän suuruinen.

Korvausvajaus on katsottava syntyneeksi, jos tilikauden vahinkosuhde on alhaisempi kuin vertailujakson keskimääräinen vahinkosuhde. Korvausvajausta vastaava summa saadaan kertomalla kyseisen kahden suhteen välinen erotus tilikauden aikana saaduilla vakuutusmaksutuotoilla.

Tasoitusvastuun vaaditun enimmäismäärän on oltava kuusinkertainen verrattuna vertailujakson vahinkosuhteiden hajontaan keskimääräisestä vahinkosuhteesta, kerrottuna tilikauden aikana saaduilla vakuutusmaksutuotoilla.

Jos korvausten määrä on jonakin tilikautena tavanomaista suurempi, tasoitusvastuusta on otettava ylitystä vastaava summa, kunnes vastuu on vaaditun vähimmäismäärän suuruinen. Korvausten määrää on pidettävä tavanomaista suurempana, jos tilikauden aikana vahinkosuhde on korkeampi kuin keskimääräinen vahinkosuhde. Ylitystä vastaava summa saadaan kertomalla kyseisten kahden vahinkosuhteen välinen erotus tilikauden aikana saaduilla vakuutusmaksutuotoilla.

Tasoitusvastuun vähimmäismäärän on oltava kolminkertainen verrattuna vertailujakson vahinkosuhteiden hajontaan keskimääräisestä vahinkosuhteesta, kerrottuna tilikauden aikana saaduilla vakuutusmaksutuotoilla.

Vertailujakson pituuden on oltava vähintään 15 vuotta ja enintään 30 vuotta. Tasoitusvastuuta ei tarvitse muodostaa, jos minään vuonna vertailujakson aikana korvausten määrä ei ole ylittänyt vakuutusmaksutuottoja.

Tasoitusvastuun vaadittuja enimmäis- ja vähimmäismääriä sekä siihen siirrettävän tai siitä otettavan summan suuruutta voidaan alentaa, jos

▼M3

vertailujakson keskimääräinen vahinkosuhde osoittaa yhdessä kulusuhteen kanssa, että vakuutusmaksuihin sisältyy turvallisuusmarginaali ja että tämä turvallisuusmarginaali on yli puolitoistakertainen vertailujakson vahinkosuhteiden hajontaan verrattuna. Tällaisessa tapauksessa kyseiset määrät on kerrottava puolitoistakertaisen hajonnan ja turvallisuusmarginaalin osamäärällä.